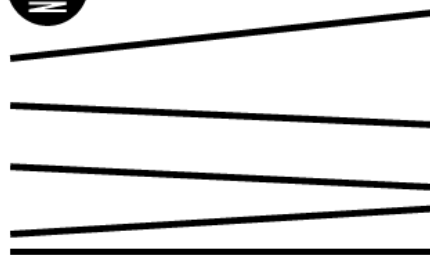

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Nielsen, Birgitte Dorothea Henriette.;
[Henriette Nielsen].

Titel | Title:

Et Barns Erindring om et Marked og Hans Bal
og hendes : to Fortællinger for Ungdommen

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Th. Lind, 1865

Fysiske størrelse | Physical extent:

83 s.

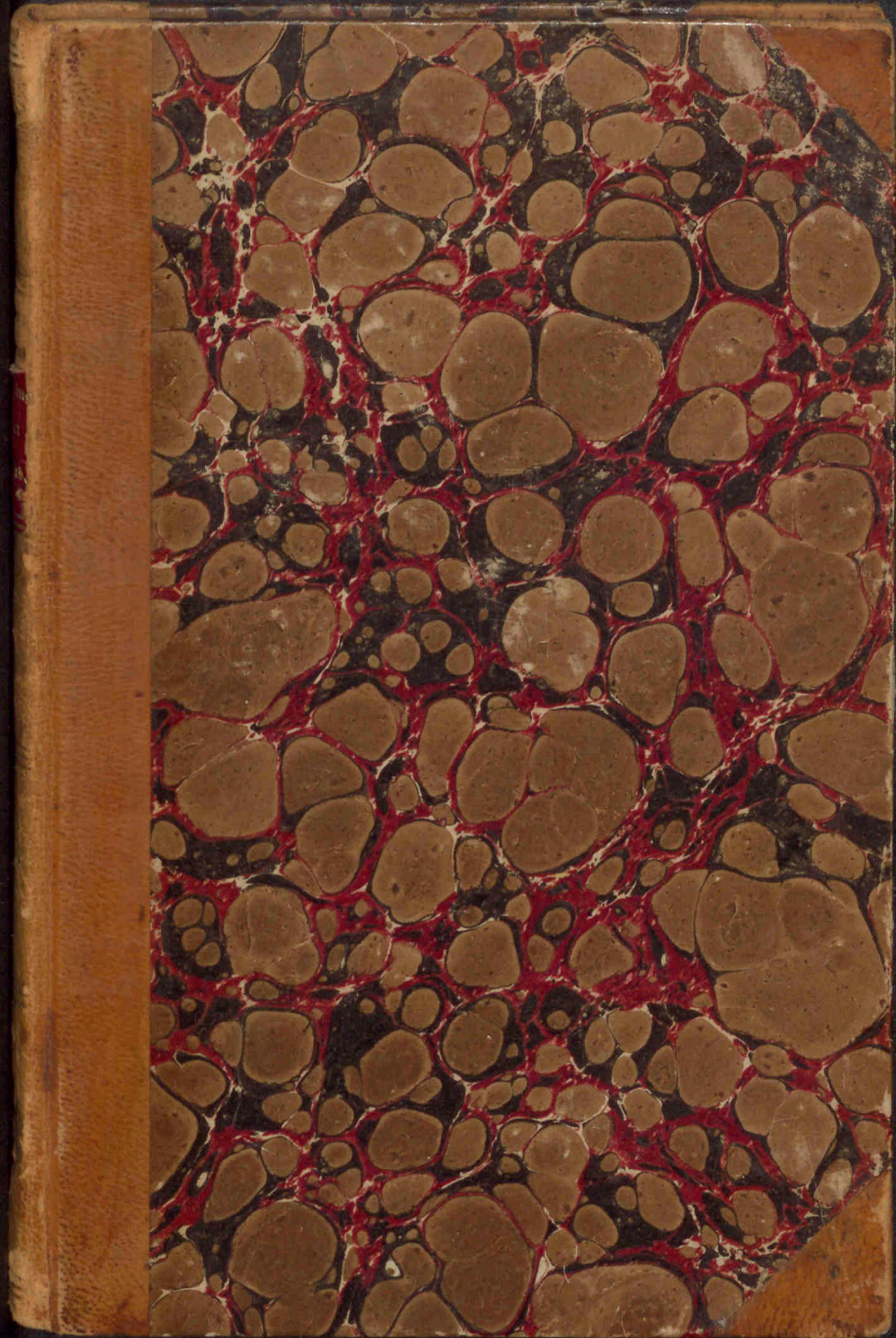
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

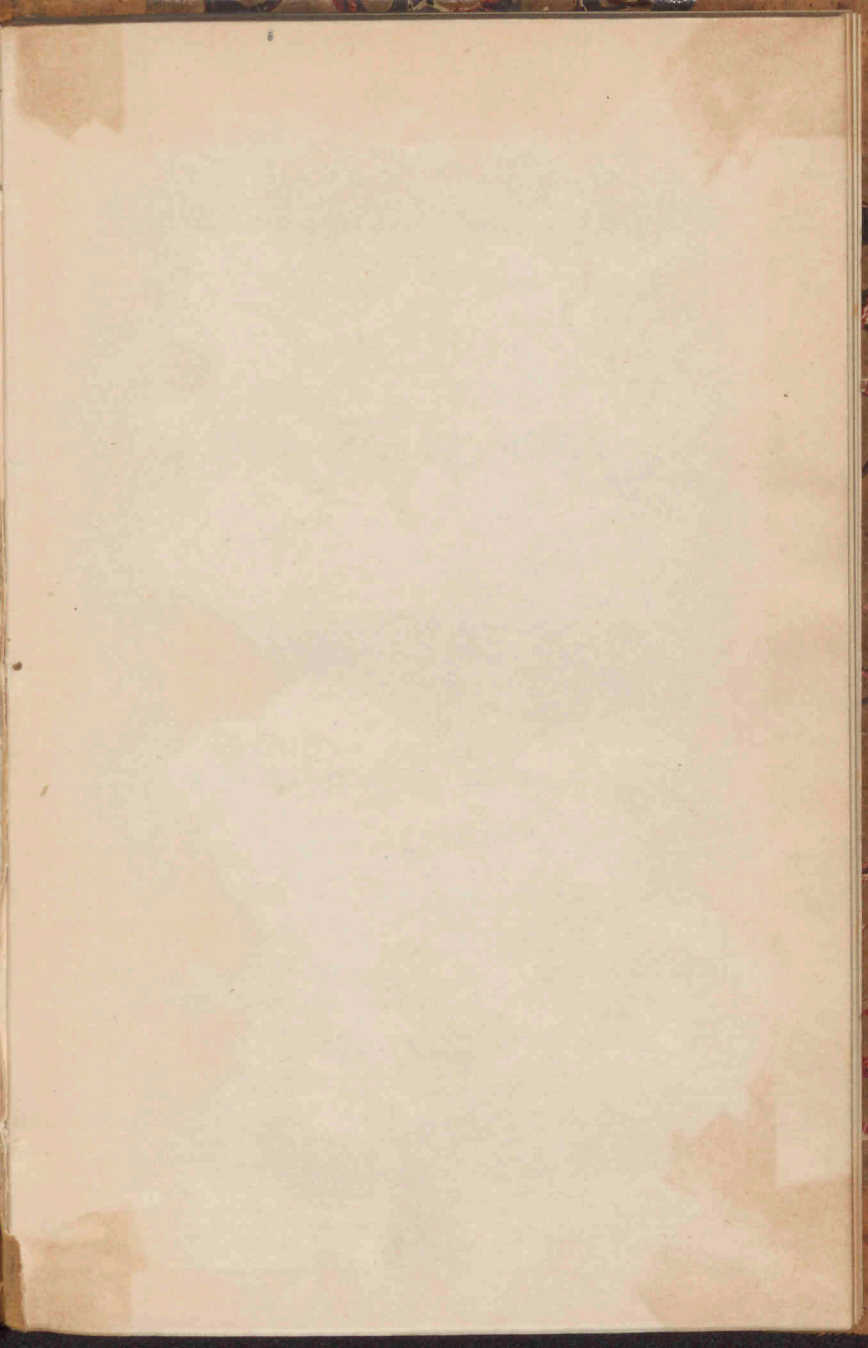
57 - 228.

Det Kgl. Bibliotek

130025468563

Et Barns Grindring om et Mærked

og

Hans Bal og hendes.

En Fortællinger for Ungdommen

af

Forf. til „Slægtningene,“ „Jungers Sorg“ &c.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler Th. Lind.

1865.

Trykt hos J. P. Schults.

Beskynderlig

eller

Et Barns Erindring om et Marked*).

— — — „Javist, Markedet vil blive usædvanlig morsomt iaar. Tænk bare! de sige, der kommer et reisende Selskab og giver — hm — hvad er det nu? — Pantomimer.“

„Åa det er deilig! Hvad er Pantomimer?“

„Det er Forestillinger — det er — — ja, bi lidt — — nei nu har jeg ikke Tid til at forklare det! desuden veed jeg, at jeg dog skal fortælle Dig det igjen, naar jeg kommer fra Markedet og har seet det, saa“ — — —

„Naar Du kommer fra Markedet?! Naar Du har seet det?! Skal jeg da ikke — — ikke med?“ Den lille Pige, som spurgte, kunde neppe fremføre det Sidste, saaledes skjælvede hendes Stemme i smertelig Overraskelse.

For at kunne forstaae foreliggende Skizze, maa Læseren have noget Begreb om den Vigtighed, et Krammarked som Forlystelsesfest har for de affides Egne af Landet. Da disse Markeder som bekjendt kun forefalde

*) Udstykt af „Nord og Syd.“

een Gang om Aaret og vare i det Høieste to Dage, og dog i disse Egne skulde træde istedenfor Hovedstadens Livs- og Dyrehavsfornoielser 2c., saa har Glæden og Forventningen for et saadant Marked et desto stærkere Præg og naturligviis i forholdet Grad hos dem, hvis Liv er fattigst paa Udspredelser. Den begyndte og efterfølgende Samtale føres af et Par tolvaaers Pigeborn i en Præstegaard, beliggende i det nordlige Jylland. Den Ene af disse hed Margrethe, almindelig med Tilføielsen „den store Fornuftige“; den Anden, hendes Tvilling søster, Marie, var ikke stor og havde ikke Ord for at være meget fornuftig. Det var hende, vi nys forlod grændende over den truede Markedsfornoielse. „Veed Du hvad“, sagde Søsteren, efterat hun havde søgt at trøste hende med en heel Deel fornuftige Ting over den grusomme Beslutning, hun var kommen til at røbe — „hvis Du kunde — hvis Du bare kunde love Tante, at lægge af at være saa besynderlig, ikke at sige eller gjøre noget Forkeert, naar vi kommer blandt Andre, saa troer jeg endnu, hun lod sig overtale. Du veed nok, at Tante saa nødig vil, at man skal mærke paa os, at vi er Børn fra en affides Egn. Men Du sætter hende altid i Forlegenhed, og derfor er det, at Du saa tidt maa blive hjemme, naar vi Andre tage ud. Dersom Du, som sagt, kunde love at rette Dig kjønt efter det, Du seer hos andre dannede Folks Børn, som Du dog engang imellem kommer sammen med“ — — —

„Hvis Børn mener Du?“ spurgte Marie, idet hun begyndte at tørre sine Øine.

„Som nu Byfogdens fra W., der besøger os et Par Gange om Aaret; man lægger Mærke til, hvorledes de taler og teer sig, for at tale og tee sig ligesaadan.“

„Som Fine og Tine? Men synes Du da ikke, at de ere mere forkeerte end jeg? De pege Fingre og gjøre Nar ad Degnens An' Sophie, fordi hun ikke er saa smukt klædt som de selv, og kalde hende en Bondetøs. De vrængede efter hendes Faders Sang i Kirken og gjorde det saalange, at de fik den stakkels Pige til at græde. Hun kan jo ikke gjøre for, at Hr. Jensen altid er hæs; han kan ikke engang selv, for han siger, han er født dermed. De har altid Lyst til at drille og bedrove. Er det ikke ondt og forkeert?“

„Saadant kalder man ikke forkeert,“ svarede Margrethe undvigende; „desuden kan man ikke regne det saa noie med Fine og Tine; de er saa overgivne og livlige. Tante siger selv, at hun kan tale med dem som med voksne Piger, og det, de sige hende om Skif og Brug og nye Façonner, har hun godt af hele Aaret. Men Du er saa besynderlig, Marie, at Du ikke engang kan mærke, hvor forkeert Du tidt opfører Dig, førend Tante eller jeg maa sige Dig det og skjænde paa Dig.“

„Ja, saa skammer jeg mig jo ogsaa; men bagefter synes mig tidt, Margrethe, at jeg dog ikke har gjort noget saa Forkeert — jeg mener saadan forkeert for Vorherre, og det trøster mig.“

„Forkeert for Vorherre! Saadan underlig Snak kommer Du altid med“, sagde Margrethe utaalmodig. „Det er slet ikke Skif“, vedblev hun, „at tale paa den Maade med Fremmede. Jeg veed, at da jeg var i de tyve Dage hos Byfogdens, da kom der dagligt Besøg eller Visiter, og de talte om mange Folk og mange Ting, men der var Ingen der raabte: „I har Uret! Det er Synd! Fy, I er slemme!“ De var altid enige, og det kaldes at converfere. Seer Du, det er Skif og Brug.

Derfor, naar der kommer Fremmede til os, saa vil vi ogsaa conversere, det maa Du vide. Fine og Tine kan allerede saa nydelig conversere, — saadant Noget skulde Du lægge Mærke til og ikke være saa besynderlig lige imod Skif og Brug med Din Snak." Og med disse Ord vendte Margrethe sig mod Døren.

"Ja, men Markedet! hjælp mig!" raabte Marie, idet hun standsede hende, „o vær saa god — Du har saa tidt —" og hun trykkede bedende sit Hoved mod Søsterens Skulder, „bed Du Tante, Du veed, jeg er saa taabelig; men Du kan tale saa forstandig. Jeg vil jo gjerne forbedre mig, hvis — naar jeg blot vidste — — — Sig mig, naar var jeg sidst besynderlig?"

"Hvor kan jeg nu sige det!" raabte Margrethe leende. „Her hjemme ta'er vi det jo ikke saa noie; men naar vi er ude og Du stifter det Allermindste af fra andre dannede Børn, veed Du, at det er Tantes For=tvivlelse. Som nu for Exempel ijsor paa Markedet, hvordan lob Du ikke der om og bragte os i Forlegenhed! Det var maaskee heller ikke forkeert at gjøre os en saadan Tort?"

Marie saae hurtigt iveiret, som om hun vilde give et Svar paa Spørgsmaalet; men pludselig betænkte hun sig, fremstammede noget Usammenhængende og taug da forvirret. Vi kunne ikke fordølge, at Marie i den Anledning havde en dyb Hemmelighed at bære paa.

"Hvor Saadant maa være gyfelig slaut og ubehageligt for En selv", vedblev Margrethe. „Jeg troer ikke, at jeg i Dit Sted kunde ønske at komme til Marked iaar igjen, naar jeg havde haft saadanne Ubehageligheder, sidst jeg var der."

Marie slog Dinene ned, og sagde endelig: „Nicolai

Gaasevogter havde ogsaa Ubehageligheder ifjor paa Markedet. De stjal baade Hatten og Stoolerne, han havde paa, fra ham, da han var falden isøvn paa Vognstangen; men han bander dog paa, at hvis han kan faae Lov, vil han til Marked iaar igjen, om han end skal komme hjem som ifjor, barbenet og aabenhovedet.*

Margrethe brast i Latter.

„De andre Folk lo ogsaa ad ham“, vedblev Marie; „men Nicolai sagde: Ja lee I kun! Hvad mener I, man glæder sig ved, naar man Naret om ligger og drøjer paa Tuen i Kjøret? Hvad Andet end Markedet? Det ene halve Aar ligger man og fornøier sig til, at man skal der, det andet grubelerer man over, at man har været der; og saadan gaaer Tiden.“

Margrethe følte atter Lust til at lee, men Marie vedblev alvorlig: „Nicolai er en stakkels fattig Dreng, som aldrig kommer til Gilde, fordi han ingen Familie har, som bryder sig om at indbyde ham; derfor var det Synd at nægte ham Markedet — var det ikke? Heller Ingen af de Andre morer sig saaledes eller huffer saa godt Alting som Nicolai. Men han kan ikke fortælle noget Rigtigt derom; er det ikke underligt?“

„Hvoraf veed Du da, at han huffer saa godt, maa jeg spørge?“

„Jeg mærker det tydelig, naar jeg fortæller ham derom. Thi jeg behøver kun at nævne det Ringeste om Markedet eller blot om Dagene før eller efter, saa nikker han, og jeg seer paa alle hans Miner, at han huffer og forstaaer, og det er saa fornøieligt. Jeg vilde ret

* barhovedet.

ønste, at Du kunde saaledes huske blot een Dag før Markedet ifjor, som jeg mindes saa nøie."

Margrethe blev lidt stødt over denne Tivol paa hendes Sukommelse, som hun med Grund var stolt af. „Jeg kan huske Markedet“, sagde hun, „og der havde jeg mine Dine med mig saa godt som Nogen; men Dagene før eller efter erindrer jeg ikke, fordi jeg ikke bryder mig derom.“ Sagtere tilføiede hun: „Jeg løber ikke om der som en Bild, men veed at opføre mig som andre Markedsfolk.“

„Men kan du da have glemt en Dag, der var saa uhyre vigtig?“ vedblev lille Marie. „Huffer Du, hvor slemt Veiret spaaede, hvor det først regnede og siden flarede op, men hvor det dog tilsidst saae mørkt ud i Vester. Jeg gif op paa Baumbakken* for at see, hvad Solens Nedgang allersidst sagde, og det var just ikke det Bedste. Den skjultes ganske, just som den skulde dukke under, af en mørk Sky, som lignede grangivelig en vred Mand med en forfærdelig Næse. Som jeg stod der og var saa beklemt, kom Nicolai, og da han saae, hvorledes Sagerne stode, sagde han, at han vidste nu kun eet Raad, og saa gav han sig til at lede om i Marehalmen og paa Lynghusene. Jeg hjalp ham dermed, for jeg vidste, hvad han søgte. Endelig fandt vi det, som var en Mariehøne. Den satte han paa sin Haand, og saa sagde han den Ramse tre Gange:

* Flere høie Punkter have i Sylland beholdt dette Navn fra gammel Tid efter de Blus eller saakaldte Bauner, man som Signal antændte paa deres Top.

Mari'høne, Du gjæv' bitte Fowl*
 Flyv op til Vorherre i Din blommede Kjølv,**
 Og sig ham fra mæ og vor Præst og vor Degn,
 Imorgen vil vi hverken ha' Blæst eller Regn:
 Men godt Veir! godt Veir! godt Veir!

Saa kastede han den høit i Luften."

"Og nu troede han, at det skulde hjælpe?"

"Han sagde, naar det ikke hjalp, var der Intet, der hjalp. Men kan Du saa huske om Morgenens?"

"Om Morgenens? Vi havde jo ypperligt Markedsveir."

"Ja om Dagen? Men om Morgenens — rigtig tidlig? Ah ja! det veed Du ikke, at jeg var oppe før Dig, før Nogen i Huset, og listede mig hen til Vinduet for at see ud. Na, men hvor det var bedrøveligt! Det var en saadan Taage, at jeg neppe kunde skimte vore Udhuse og slet ikke Husene i Byen. Jeg aabnede Vinduet og stak min Haand ud og syntes det støvregnede. Til sidst boiede jeg mig heelt ud og lyttede; men det var saa stille, saa stille, som Ingen i Huset eller i hele Byen tænkte paa Markedet uden jeg. Endelig — jo! der kom Noget frem i Taagen; det saae ud som en Mølle uden Binger, og jeg blev heel forstræffet, da det bevægede sig frem og tilbage og vedblev at ligne en Mølle. Men da det omsider begyndte at smaaafnakke om Taagen og om godt Veir op ad Dagen, saa hørte jeg strax, det var Nicolai, og kaldte paa ham. Nei, hvor saae han ud! Han var sprungen ud af Sengen og havde kun givet sig

* Fugl. Almuen i Sylland kalde ofte visse bevingede Insector Fugle, saasom Bier o. fl.

** Kjøle.

Tid til at kaste et Hestedækken om sig; det var det, der i Taagen lod ham see saa stor ud som en Mølle. Han sagde, at han ligesom jeg var staaet op for at see Veiret an, og at nu havde det ingen Nød; det Mørke, vi havde seet om Aftenen, var kun Gusen, og de Bier sagde han, gik nok i deres Moder igjen. — Han stod nu noget og lyttede efter, om Ingen begyndte at røre sig i Byen, og han fortalte, at han hørte mange Lyd. Snart lod det, som om de trak deres Stadsvogne ud, snart som om de smurte dem; men da det Ingenting blev til, saa meente han dog, det var bedst, at vi gik iseng igjen; thi han vidste, at Hestene skulde have to Gange endnu, da Peer vilde have dem saa tykke, som de kunde blive, for at de skulde see fede og strage* ud.

„Strage“, udbrød Margrethe. „Du lærer saa mange forunderlige Udtryk af disse simple Folk. Det er nu ogsaa tværtimod Tantes Onske, at Du leger og taler saameget med Nicolai. Det er jo en skikkelig og god Dreng, veed jeg nok; men han hører dog til Tjenestefolkene, og dem skal man holde sig fra.“

„Hvorfor det, naar de ere skikkelige og gode?“

„Fordi — fordi de ikke er dannede; de tale enfoldig, fordi de Ingenting have lært.“

„Bore Folk er ikke saa enfoldige, for Fader og Onkel John taler meget med dem og siger dem mange Ting. Desuden har Nicolai lært Noget, som Fine og Tine ikke have lært.“

„Hvad er det?“ spurgte Margrethe opmærksom.

„Han kan Morgen- og Aftenbønnerne og Bordbønnen!“

* stadfælgende.

„Men kan Du da aldrig forstaae, at det ikke er Skik og Brug med disse Bønner uden hos Præster, der er lidt gammeldags, som Fader? Da jeg var i de tyve Dage hos Byfogdens, hørte jeg aldrig tale om saadanne Ting blandt Familien. De vare tidt — ja næsten altid i meget slet Humør, naar de ikke vare ude eller havde Fremmede. Fruen var især ofte ligesom fortvivlet, og Fine og Tine ligedan. Saa raabte hun altid, „hvad vil Folk sige, naar I lægger mig i Graven!“ Men Folk vidste det jo ikke; for ude var de jo altid glade. Hvad blev det saa med Markedet? Du kom til strage,“ sagde Margrethe, som om dette Ord slet ikke havde stødt hende.

„Kan Du nu begribe, hvorfor jeg sov over? Hvor jeg blev forfrækket, da Du stod for min Seng, allerede halv paaflædt og raabte: Op, op! kan Du ikke engang vaagne i rette Tid, naar vi skal til Marked? Her staaer Tante for at pynte Dig. Jeg blev saa forfrækket, at jeg tumlede ud af Sengen og kom til at falde lige paa Tantes Fod, saa stakkels Tante skreg af Smerte, men skjændte dog kun lidt, fordi det var Markedsdag. Og hvor der allerede var blevet Køre i Huset! Og naar jeg saae ned i Byen, hvilken Anstalt og Commers med Bogne, der blev lavede til, og med Heste, der blev spændte for, og med Folk, der læsledes op! Gaardmændene toge Huusmændsfolkene paa, naar Huusmændene ikke slog sig sammen og tog Bogn. Udenfor var der Tummel, inde var Tummel, Alle løb og støiede og skjændte, men saae dog fornøiede ud. Kun Fader var saa underlig rolig. Kan Du huske: han lagde sit Hals-tørklæde sammen saa langsomt, saa langsomt, som om det var Mandag eller en anden Dag. Tilfidsst kom Peer

og stak Hovedet ind ad Døren og sagde: „Husbond, nu fløi Degnens afsted“. „Lad Degnens flyve,“ sagde Fader, „vi har nu engang besluttet at fjøre.“ Peer trak Hovedet til sig igjen ganske rød. „Alting skal have sin Tid,“ sagde Fader, og det gjentog han flere Gange, medens han foretog sig over tyve langsomme Ting, som Tante sagde, han kunde have gjort Dagen iforveien; men saa tilsidst — saa var han endda færdig førend baade hun og vi Andre. Men kan Du huske, da vi endelig blev færdige?“

„Saa tog vi naturligviis afsted“.

„Ja, men først blev vi læsede op. Paa det forreste Sæde sad Fader og Madam Sørensen, paa det bageste Tante og Du, med en stor Krukke Mjød imellem Jer, som Tante havde lavet til at sælge eller veyle paa Markedet. Hos Peer sad Onkel John med mig ved Siden, foran sig eller paa Skjodet, som det nu traf sig, da Peer skulde somtid røre sig for at styre Hestene. Allerbagest laa Niels paa Grønfødret. Saa kjørte vi da! Hvilket stolt Markeds-læs vi var! Det saae jeg paa den store Skygge, vi kastede tilfiden, da vi rullede henad Veien. Vognen lignede der en Elephant med Hjul under, paa hvis Ryg vi sad. Peer kjørte, som om vi havde stjaalet baade Heste og Vogn, og snart naaede vi da ogsaa den lange Række Vogne fra Byen. De holdt af Veien for at lade os komme foran. Fader raabte: „Kjør Børn, kjør!“ Men det var Peer, der kjørte til; han kunde ikke holde Hestene, sagde han. Til hver Vogn, vi kom forbi, raabte Fader Noget om Høsten, Veiret og Veiene; de raabte igjen, de paa Vognene; de hilste, vi hilste, — og saa var vi forrest. Det var det, Peer vilde, for nu kjørte han fagtere, saa

de Andre kunde følge med; og egenlig synes mig, han havde gjort Ret, for Nogen skulde jo kjøre forrest, og vi var jo dog Præstens. Hvor det var stolt at see tilbage paa den lange Række Bogne, som vi førte an! Onkel John bandt sit røde Lommetørklæde til sin Stof som et Flag og gav mig det i Haanden. Jeg tænkte paa, hvad der staaer i en Bog: „Den tappre Anfører“. Det syntes mig, vor Onkel John „drog i Spidsen for sin lille udvalgte Skare modig fremad, medens hans trofaste Fanebærer holdt sig tæt ved hans Side.“ Det var mig.“

„Ah!“ sagde Margrethe leende, „at ligne Onkel John, en fredelig, gammel Koffardicapitain, ved en uddelig Krigshelt. Og de siger ogsaa hos Byfogdens, at Onkel John har ingen Pli, han er ikke dannet. — Tal nu ikke mere om det tosjede Marked, men læs Bøger og fyld ikke Hovedet med at huske paa alle de unyttige Smaating, som passerer. Bliver Du dannet eller klogere deraf? Ikke det Mindste.“

Marie taug forknytt. Endelig sagde hun: „Alle sige, at Onkel John er en klog Mand, og tale gjerne med ham; men det Meste af, hvad han veed, har han ikke fra Bøger, men fra det, han selv har oplevet.“

„Alligevel er vor gode Onkel ikke dannet,“ sagde Margrethe, ganske bedrøvet. „Ingen Mandsperson er dannet, som ikke kan Latin; det sagde Tycho Jensen, det Sidste han var hjemme fra Skolen.“

„Tycho Jensen?!“ raabte Marie med ubetænksom Ivrigheid. „Jeg vil tusind Gange hellere være en forstandig Mand som Onkel John end saadan en hovmodig, uhøflig, dum Latiner som Tycho.“

„Dum! Tycho Jensen dum!“ Margrethe reiste sig

af Forundring og Indignation. Og vel maatte hun. Tycho Brahe Jensen var Discipel i Prima Klassen i den 5. fe Latinfskole. Naar han kom hjem, var han hele Egnens Latiner, og alle Egnens Smaafiger vilde anfee et faadant Ord fom det, Marie havde nævnet, for næsten en Gudsbejpottelfe.

Marie vovede heller ikke at troe ret paa fin egen Dom, men faae heel forfkræffet ud, faafnart det stærke Ord var udtalt. „Jeg meente,“ flammede hun, „ikke juft dum, men fommetider taler han faa tofjet hovmodigt til fine Sodffende. — Jeg mener,“ tilfoiede hun med en ny Forfkræffelfe, „ikke juft tofjet — men at — jeg kun fynes det —“.

„Ja Du kan fynes det! det maa Du vel tilfoie,“ fagde Margrethe og faae med en Blanding af Brede og Medlidenhed paa Søfteren.

Begge Pigebornene taug en Tid noget forftemte. Men lidt efter lidt faldt Marie dog, trods alle Formaninger, atter tilbage i de afbrudte Markedserindringer. Hun horte jo ikke til de Born, fom i det tofote Nar ere blevne overmattede af, hvad der efter en vid Maaleftok regnes til Udspredelfe for Born. Der var Intet af den Art, fom tog Betydningen bort fra det aarlige Marked, derfor var det en faa rig Kilde til Tanker og Foreftillinger for hende; og fom hun nu fad og tænkte derpaa, traadte hver Enkelthed klarere og klarere frem for hende, og det gjorde hende meget ondt, at Søfteren havde talt faa haanlig derom; thi hun havde en Attraa efter at fortælle det. Men hvad Læberne fortaug, forraadte det verlende Spil i Maries Anfigt, forraadte faa Meget og faa modfatte Ting, at Margrethe

ikke kunde lade være oftere og oftere at støtte til hende hen over sine Bøger og tilsidst uvilkaarlig at udbryde:

„Naa, hvad saa?“

Marie saae overrasket iveiret.

„Naa,“ vedblev hiin forlegen; „det er vel unyttigt, alt det Pilleri, Du saadan gaaer og huffer paa; men da jeg slet ikke har brudt mig om at lægge Mærke dertil, er det næsten, som om Du fortalte mig en ny Historie, og for een Gangs Skyld kan jeg gjerne høre derpaa. Vi rullede altsaa henad Veien?“

„Bavel gjorde vi!“ udbrod Marie, ligesaa æret som glad, „for vi kjørte ind paa den store Hede“.

„Spring over den,“ sagde Margrethe; „den er saa lang og saa kjedelig. Man bliver trist strax ved at see den.“

„Trist! Men Margrethe, den er jo saa deilig. Men jeg veed, hvad Du mener,“ tilføiede hun, efter nogen Betænkning: „Du mener, just der paa den første Banke, hvor vi, ved at see os tilbage, kan skimte vort Hjem endnu engang, men for sidste Gang paa den Bei, saa bliver man underlig bedrøvet tilmode. Mig gik det ligesaa. Solen skinnede saa klart, saa klart paa Skorstenene og paa Ruderne i Kvisten, at det var næsten, som om den kun gjorde det for at kalde os tilbage igjen. Man blev ganske beklemmt, som om man ikke skulde komme der mere, som om — det kunde svinde reent bort i Luften.“ —

„Jeg har aldrig kjendt Mage til underlige, ufornuftige Tanker, Du kan have! Bort Hjem svinde bort i Luften! Ikke komme der mere! Vende om, som vi fjøre allerbedst til Marked!“

„Men Du sagde jo selv, at — —“

„Ja, jeg sagde, at Heden er trist; fordi den er

sandet og tung og kun en Hindring, naar man just har
Haft og vil fremad til Marked."

"Du maa huske paa, at det var første Gang jeg
førte saa langt bort fra Hjemmet", sagde Marie og
søgte at fatte sig. "Jeg lod ogsaa de Tanke fare, da
vi kom ind paa Heden. Der var saa mange, mange
Ting at lægge Mærke til. Alene de smaa, toppede
Høie, som jeg nok veed, at man kalder Ræmpe-Begravelser;
men der er ogsaa Mange, som ikke er saa tosfede endda,
der kalder dem Ellehoie, og saa kom jeg til at tænke paa
Marens morsomme Historie om dem og paa den Vise,
hun sang om Bonden og Trollden:

Trollden han ind i Høien sprang,

Tip top tap to!

Bonden han bandte, da efter det klang,

Tip top tap to!

Ellers var det meest om Aftenen, da vi førte hjem, at
jeg saae paa Høiene, for om Dagen var der jo næsten
ogsaa Marked paa Heden. Ja Margrethe; først syntes
jeg som Du, at det var ligesom det store Hav, Onkel
John har talt om. Bølgerne vare de brune Banker;
Kirkerne langt borte kunde være Skibe, og de lange
hvide Striber over Bankerne kunde forestille Skummet
paa Bølgerne, hvis de ikke havde været saa snorlige.
Men som vi førte videre, blev Alt dette til, hvad det dog
virkelig var, og de hvide Striber saae vi da vare Veie,
og disse Veie bleve lidt efter lidt brogede af al Slags,
der tumlede og skyndte sig og bevægede sig frem paa
dem. Fra alle Kanter kom der Rækker af Bogne med
pyntede Folk paa, og Ridende og Gaaende, som alle sty-
rede til den Veie, vi førte paa; for det var den, der
førte lige til Markedet. Næsten morsomst vare de, som

drog derhen for at fortjene Noget. Kan Du huske Drenge-
 gen, der gik og sang med det store Fuglebuur paa Ryg-
 gen? Alle loe ad ham, fordi han ikke vidste, at Gitter-
 døren var sprungen op og alle Fuglene bortfløine. Der
 gik en Mand, som trak en Ko; to Børn havde taget den
 fat i Halen; hver af dem holdt sin Halvdeel, Manden
 trak Koen, Koen Børnene, og saa bildte Børnene sig
 ind, de kjørte, og vare ligesaa glade som vi Andre. Vi
 kom igjennem en By, hvor der sad Rhynger af Børn
 ved Siden af Veien for at see paa Markedsvoagnene.
 Jeg fandt, det var underligt, at de kunde see saa for-
 noiiede ud, da de ikke skulde med. Peer sagde: „De
 troster dem til Hosten iasten.“ Jeg forstod ham ikke,
 førend vi kjørte hjem igjen; men da løb de samme Børn
 langs med Veien og raabte: Markeds gave! Markeds gave!
 og jeg saae, hvilken Regn af Nodder, Æbler, Pærer og
 Gulerødder, de fra alle Voagnene kastede ud til dem. Da
 man omsider blev vandt til al denne Commers og Kjøren
 Bafte op og Bafte ned, blev man rigtignok lidt søvrig.
 Onkel Bohn nikkede, Peer nikkede, Hestene travede, som
 de kunde; derfor troede jeg ogsaa, at jeg sov og drømte,
 at jeg saae fra en Sidevei en Karm eller Kareth, Noget
 saa stadseligt, som jeg aldrig har seet før eller siden,
 trukket af fire Heste med Tøi paa, der glimrede i Sol-
 skinnet som Sølv og Guld og Stjerner. Men saa
 sagde Du og Tante og Madam Sørensen paa eengang:
 „Ah! see, der kommer Stads!“ og saa vidste jeg, at jeg
 var vaagen. Vi troede nu Alle, at de mange Heste
 maatte trække mange Folk, og var grumme nysgjerrige.
 Men i den store Vogn med alle de Heste for sad kun en
 eneste tynd, bleg Mand.“

„Ja, det var Baronen fra T...“ udbød Margrethe, „som sad der og brystede sig.“

„Brystede sig? Nei toertimod! Huffer Du ikke — det var netop det Beshynderligste! — han sad jo og sov. Hvor kunde han sove i al den Herlighed?“

„Du kan troe, det var Skaberi. Jeg holder slet ikke af disse rige Folk, især rige Baroner i Equipager med Glimmer. Jeg seer endnu den hovmodige Baron svinge ind paa Veien lige for vor Næse, op ad Bakken og lade staae til og efterlade os alt Støvet!“

„Hvad kunde han gjøre for“, udbød Marie med særdeles Iver, „at Veiene løb sammen netop der, og at det støvede, og at vi kom bagefter og maatte kjøre langsomt op ad den sandede Banke, da vi var et stort Læs Folk og havde kun to Heste for, som ikke engang var saa store som hans, men ganske krumme over Ryggen af Anstrængelsen og“ — —

„Ja, men det var jo det, som var saa ærgerligt“, mumlede Margrethe og tilføiede lidt utaalmodig: „Men kommer vi da ikke engang til Markedet?“

„Vi skal strax være der“, svarede Marie, „for vi kjøre just op ad den sidste Lynghække. Jeg mærkede strax, der maatte være noget Aparte ved den, da alle Folk paa Vognene teede dem heel urolige. Konerne løftede de Mindste op paa Skjødets, at de bedre kunde see; de ældre Børn stode op. Nicolai havde reist sig paa Knæerne, gjorde Tegn til mig og pegede forud over Hestenes Drer. Men jeg saae endnu Ingenting uden Bakken. Endelig sprang han heelt op paa Fodderne, spingede Hatten over Hovedet og raabte som en Besat: „Velkommen til Marked og Markedsgave!“ og dermed lod han sig dumpe ned i Fodret igjen og lo og skabede sig

som en Forrykt. Og vel maatte han tee sig, som han gjorde! Vi havde just naaet Toppen af Bakken, og lige nedenfor der laa — — o Margrethe! der laa det Hele!”

„Markedet mener Du!”

„Ja, just Markedet! Aldrig glemmer jeg det Syn! Hvor deiligt, og hvor glimrende, og hvor straalende det var! og saa de røde Flag paa de hvide Telte! saa det ikke ud, som de vinkede og vinkede? Selv Onkel John gned sine Hænder af Fornøielse og sagde: Hvad drager man hele Verden om for? Her har vi jo det Hele! Tænk! Onkel, som har været ved Polerne og Bendekrefsen, og — og — syntes saadan om Markedet! Men hvilken Mylren ogsaa paa eet Sted af Ting, af Folk og Dyr, og alle mulige Ting. O Margrethe! denne Mylber og saa denne Summen, da vi kom nærmere, af Menneſter og Dyrerøſter, derimellem Hujen og Raab fra dem, der morede sig paa Gyngen, og saa Lyd af de smaa Skalmeyer og Trompeter! Var det ikke, som — ja som om vi ſkulde kjøre lige ned i — i Arken. Ja, i Arken, Margrethe! da Gud havde ſamlet alle Verdens Ting paa eet Sted, til Nytte og Glæde for Noah og hans Børn.”

„Oh min Gud! hvor Du tager paa for et Marked! Det er godt, Ingen hører det, ellers kunde de ret mærke, hvor eenſomt vi leve.”

„Kan Du ſaa huſſe“, vedblev Marie ufortrøden, „at lidt udenfor Markedet ſtod en Mand paa et Stillads i brogede Klæder? Han talte eller ſkreg ud til Folk, ſom ſtod omkring, og ſom morede ſig derover. Vi kunde ikke høre, hvad han talte, men Onkel John ſagde mig, at det var den lyſtige Harlekin, ſom gjorde Nar ad Verdens Dumhed. Ved Siden af ham kom der ſtrag en hvid Mand, ſom ogsaa ſagde Noget. Han ſaae ſaa dum ud,

men tillige saa indbildst, at man ordentlig glædede sig, hvergang Harlekin bankede ham. De hørte Begge til det Selskab, Du veed, som gjorde Veriderkunstner og Viniedands indeni Stilladset. Alt dette saae vi jo endnu udenfor Markedet, og det maatte vel give os Farten. Jeg troer heller ikke, Hestene meer behøvede nogen Rindst eller Vognen Hestene. Markedet trak alene, og Vassen stød efter. Det var frygteligt, hvor vi fløi afsted, men især tilsidst, da vi svingede ind paa Markedet lige midt ind i Mylren. Menneſker og Dyr sprang tilside for os, ganske forſkrækkede og med Afſky; for Peer fik Hestene til at ſkabe ſig, ſom om de vare ſkaade og vilde, ſkjøndt de jo igrunden vare trætte. Paa den Maade ſkaffede man ſig Plads og Honor, ſagde han, og vi fik ogſaa en ypperlig Holdeplads. Men naar nu Alt ſaaledes er gaaet fornoieligt og Hjertet banker glædeſt, ſaa er det kjedeligt — ſtrag at ſee Degnekonen — — — kan Du ikke huſſe, at aldrig ſaaſnart holdt vi, ſaa ſaae vi hende komme med begge hendes Børn, og de ſaae alle fortrædelige ud, ſom de da ogſaa var. Madam Jensen ſagde, at de havde været der i to Timer og vare nu baade træt og mæt af det Hele. Alting var dyrt paa Markedet og vanſkeligt at ſaae, ſkjøndt der var Noſ at ſee paa. Hun havde ikke været iſtand til at ſaae en Kaſſjet til Benjamin Franklins Hoved uden den Botte, vi ſaae ham her med, og den ſtaffels An' Sophie græd, fordi hun havde tabt 4 Sk. Fader trøſtede Børnene ved at give dem Penge til Markeds gave; men Madam Jensen havde havt meer Fortrød. Tycho, ſagde hun, havde mødt ſine ſmaa Sødſkende to Gange uden at ville kjende dem, ſkjøndt Benjamin Franklin havde ſtærkt raabt ham an, og det var ikke, fordi hun var Tycho Brahes Stedmoder eller miſ-

undte ham, hvad der blev køstet paa ham, eller fordi hun vilde sige den velsignede Jensen Noget paa; men kun Et maatte hun sige, som var, at han var en stor Nar med sine Drengedødsbørn."

"Børn skal aldrig høre efter, hvadældre saadan tale sammen", sagde den fornøstige Margrethe.

"Kan jeg gøre for, jeg hørte det, og at hvergang jeg ser Hr. Jensen, tænker jeg paa, at han er en stor Nar med sine Drengedødsbørn?"

"Saa veed Din lille Taabe dog ikke, hvad hun mente dermed."

"Nei; men jeg kommer nok en Dag efter det."

"Sovist kommer det; men hvad blev det saa til med Madam Jensen?"

"Madam Jensen gik, og det var godt; for hun var i daarligt Humør. Men før hun gik, sagde hun dog, at vi vare komne i den allerfornemste Tid; nu kom alle de Fine fra Egnen, og hun regnede endeel op. Tante svarede, at vi vare kjørte lige bag efter Baronnen fra T..., saa at vi næsten kunde sige, vi og Baronnen vare fulgtes ad. Jeg syntes dog saa tydelig, han kjørte forbi os, og det siger Du jo ogsaa. Nu var det, vi Alle vilde af Vognen paa eengang, og saa at vi nær aldrig var komne ned. Nicolai var strax sprungen af og stod nu paa Markedet, men ikke langt fra Vognen, hvor han var falden i Staver over at see ned ad sine Stadsklæder. Især betragtede han sine Støvler, jeg syntes med stort Behag, uden al Narlæg. Det var Nytt for ham at have Støvler paa, ellers var der slet ikke noget Kjönt ved dem. Du veed, de havde været Faders, og de vare altfor store til Nicolai, og krollede derfor op med Spidsjerne, omtrent som Joranden af vor store Kane. Af Glæde over at see

paa dem glemte han endogfaa at sætte Trappestigen til Vognen, som han skulde. Pe'er sprang nu ned for at gjøre det; men aldrig saasnart havde han naaet Jorden, før der kom en heel Række Piger med hinanden ved Haanden, som han maatte kysse og bede Velkommen til Marked. Da det var forbi og Stigen sat til, raabte Onkel John: Stop! nu maae vi blive siddende og høre paa Concerten. Vi saa nu, at en Musikanter havde stillet sig op med sine to Børn for at spille for os. Manden havde et stort rødt Ansigt, Børnene vare meget blege. Han spillede paa Violin, de paa nogle Indretninger med Bjælder paa, som de blot slog paa med knyttet Haand, saa det klingrede. Det Samme, synes mig, jeg kunde have gjort. Da de vare færdige, toge Fader og Onkel deres Pengepunge frem, og Faders kom til at falde udenfor Vognen. For Nogen kunde tage den op, fløi to sultne Vænder, der gif og prøvlede ved Hjulene, til: den ene greb den og løb afsted med den. Tante og Madam Sørensen skreg, men Nicolai sprang til, kastede sig over Anden og reddede Pungen. Det Hele gif saa gesvindt og pudsig til, at alle Folk, som stod omkring, loe, selv Spillemanden og hans Børn. Jeg blev saa glad, da de Børn loe; jeg troede før, at de ikke kunde. Endelig kom vi da ned af Vognen; Tante glattede min Kjole, Madam Sørensen Din, Du hendes, hun Tantes, og saa skulde vi da gaae. Men Tante kunde aldrig blive færdig med at rette paa min Hat; dengang tænkte jeg ikke derover, sukkede Marie; „jeg var kun utaalmodig efter at komme rigtig ind i Sværmen. Pas nu paa, sagde Tante omsider, da vi gif, at vi ikke komme bort fra hinanden. Jeg greb Din Haand og hendes og holdt Eder fast. Saadan med En i hver Haand, syntes mig, jeg

kunde have moret mig. Men Tante ffilte os strax ad og sagde, at det var ikke fiint at gaae saa Mange i Række. Jeg maatte for det Første gaae med hende; Du med Madam Sørensen. Siden mærkede jeg nok, at saa mange Ting, som jeg ikke syntes var noget Ondt i, var ikke fiint. Var det ikke lige saa nær med Gynge, som jeg strax trak i Tante for at komme hen paa! Hun vidste ikke, sagde hun, om det var rigtig fiint at gynge iaar; vi skulde tove og først see, hvad Byfogdens gjorde. Gynge Fruen, vilde hun ogsaa gynge; gyngede Bornene, skulde vi gynge; men tank, om de ikke gyngede! Jeg begyndte næsten at troe, at det var morsommere, da vi endnu vare udenfor Markedet paa Bassen.“

„Det varede da heller ikke længe,“ tilfoiede Marie, idet en meget mørk Sky pludselig trak over hendes Ansigt, „før jeg onskede for ramme Alvor, jeg var blevet hjemme. Alting gik mig lige tvertimod.“

„Men Du har Dig ogsaa forkeert ad. Man maa aldrig opføre sig aparte, saa man tiltrækker sig Folks Opmærksomhed og Bemærkninger. At løbe saadan om uden Hat paa Hovedet! Det var jo grueligt! Men Du vil heller ikke være saa barnagtig mere; Du vil huske paa, at Du er paa et Marked, imellem Folk, og at Du maa skikke Dig.“

„Skikke mig!“ udbød Marie med Hestighed. „Jeg vil altid skikke mig, som ifjor, saalange der er saadanne onde, onde Menneffer paa Markedet!“

Margrethe saae forundret paa hende, saa Marie med Forstrækkelse indsaae det Farlige i ufrivillige Udbrud, naar man engang har en Hemmelighed at bevare. Men det var for silde.

„Marie“, sagde Søsteren, „Du har aldrig rigtig

fortalt os, hvad der hændtes Dig, eller hvor Du egentlig var i den Tid, Du var borte fra os Andre. Hvad er det for onde Mennesker, Du mener?"

Det var et Blik, der ledsagede dette Spørgsmaal, som Marie aldrig kunde væbne sig imod. Der laa mere Betyrning i det end Strengbed. Som en Følge deraf stod hun snart efter med begge Armene omkring Søsters Hals og tilstod, ikke uden stor Bevægelse: „Ja, det er sandt! der er Noget, jeg ikke har fortalt — aldrig vilde fortælle, fordi — I skjendte saameget paa mig dengang kun for det Halve, at jeg ikke turde sige det Hele, og siden, — drev det over.“

„Huffer Du“, begyndte Marie noget sagte, efterat have fattet sig lidt; „huffer Du stakkels Lone?“

„Lone!“ udbød Margrethe med synlig Overraskelse. „Det arme Dyr! ja vel huffer jeg det. Saa veed Du det altsaa?“

Marie nikkede og tørrede sine Øine.

„Ja tak!“ vedblev Margrethe, den slemme uredlige Forpagter, der havde lovet Fader, da han afstod ham Lone, at hun aldrig skulde komme fra Gaarden og saa just lister sig til at sælge hende paa det Marked. Vi vidste det ikke før længe efter og vilde ikke sige Dig det, fordi Du altid tager saa stærkt paa Bei over Saa-dant, og det var jo til ingen Nytte.“

„Huffer Du“, spurgte Marie, „hvor godmodig og søielig hun var, hvorledes vi kunde sidde og staae og gjøre Kunstner paa hendes Ryg, uden hun en eneste Gang lagde Ørene tilbage og saa ærgerlig ud?“

„Og hvor hun var agtet og bekendt i hele Egnen,“ tilføiede Margrethe med Barme.

„Og hvor hun var følsom! Sørgede hun ikke

ordentlig, næsten som et Menneske, naar de folgte hendes Føl og tog det bort fra hende! Mon hun spiste eller drak i flere Dage, før vi endelig med mange Kunster og Kjertegn loffede hende dertil. Var hun ikke det frommeste og bedste Dyr af Verden?"

"Men hvorfor taler Du om Alt dette?" spurgte Margrethe i usædvanlig Bevægelse. Saa Du maaskee det stakkels Dyr? Ak arme, arme Lone!"

"Hør nu! Det kom Altsammen af Hatten," svarede Marie, der havde gjenvundet Sindets Ligevægt. "Ja, nu skal Du høre det fra Først af. Du veed, at hjemme syntes J, den var god nok; den havde jo været Tantes egen Stadshat, og nu havde hun ovenikjøbet farvet den citrongul, og det var lykkedes, og pyntet den op med Baand, og det var ogsaa lykkedes. Men da vi kom rigtig ind paa Markedet og saa andre Folks Børns Hatte, syntes Tante, at det Altsammen var mislykkedes. Saa var det, at hvergang vi mødte saadanne, skjød hun mig bag sig, men slap mig dog ikke, hvorved jeg slet ingen Udsigt havde. For da Hatteskylggen jo var saa lang, saa lang, saa kunde jeg umulig see til Siden, men kun lige ud, og naar da Tante stod for, begriber Du, at jeg saa kun hende; og derfor var jeg dog ikke kommet til Markedet."

"Og saa var det, Du løb?"

"Nei, skjøndt jeg havde stor Lust dertil; men for den Sags Skyld vilde jeg dog ikke løbe. Tilslidst kom vi til, jeg veed ikke hvordan, at staae hos en Pottemager, noget affides fra Krammarkedet, og Tante var just ved at handle, da vi seer — tænkt Bysfogdens fra B. komme ansættende. Fruen vilde ogsaa købe Potter. Fine og Fine var frygtelige" — —

„Frygtelige?! De havde jo netop flunkende nye røde Hatte paa og graa Silke=Sommerpeltse. Naa! hvor de ogsaa svandsede, især Fine.“

„Men det var jo Alt det, som var frygteligt! Jeg trøb af mig selv bag ved Tante. Det var som — ja — affurat som om jeg havde gjort noget Dumbt; som vistnok var tosset; Tante var jo ogsaa saa forlegen, hun vidste ikke, hvor hun bedst skulde gjøre af mig. Da kom til Lykke Maren, vor Amme, og vilde onske os Velkommen til Marked; hun fik ikke udtalt, før Tante gav hende mig ved Haanden og bad hende bringe mig hen i Bognen og blive der hos mig, indtil hun kom med en ny Hat til mig, som hun vilde kjøbe hos en Madame. Det gjorde da Maren; hun satte mig op i Bognen og gav sig saa til at fortælle mig om An' Kirstin' og dette Søren, som skulde til Marked anden Dagen, naar de fik de nye Sko, hun den Dag vilde kjøbe til dem. Lidt efter kom Peer ud fra et af de smukke hvide Telte, hvorpaa et stort rødt Flag vaiede. Men Du Fredsens Gud! hvordan saae han ud! Han var saa rød i Ansigtet, næsten som Flaget, og tumlede mod alle Folk, han kom nær, som da skubbede ham og skjældte ham ud. Der kom Flere ud af det samme Telt, ogsaa Tiintflædte, de vare ligesaadan. Jeg fik Affky for dette Telt, der havde seet saa smukt ud i Frastand, og da Peer vilde have Maren derind med sig og drikke en Skaal Kaffe, holdt jeg, ganske angst, fast paa hende. Maren lo og sagde, at for Fruentimmer var der ingen Fare; men Peer sagde hun Nei, da hun havde lovet Tante at blive hos mig. Dog noget efter, da han var ikke saa rød mere og tumlede mindre og vilde til at gaae igjen, gav Maren sig til at rose mig meget, sagde, at jeg var det Barn,

som aldrig gik af en Vogn, naar jeg engang skulde sidde der, og at jeg var det Barn, der hverken saae til Høire eller Venstre, naar jeg vidste, jeg skulde sidde rolig og skjøtte mig selv. Maren gav mig en meget stor Hønningstøge, og saa gik de."

"I Førstningen sad jeg ogsaa rolig; men jeg kunde dog ikke lade være at see til Høire og Venstre; for nu kunde jeg, da jeg havde taget min Hat af og gjemt den under et af Sæderne i Vognen. Der var just ikke grumme mange Folk her, men endeel Vogne, dog især mange Heste. Iblandt dem gik der Mænd med store Læderbælter omkring Livet og Pidske i Haanden. Naar de stod og talte sammen, satte de Fodderne vidt fra hinanden, bandte og talte om Mære."

"Ah, det var Hesteprangere," sagde Margrethe.

"Tilslidst kom der en af dem henimod Stedet, hvor jeg sad; det var en styg Mænd, for han havde ret et Par søle onde Dine. Jeg hørte siden, at han var foruden Hestepranger Hrefudst og Slagter. Han standsede ved et Robbel Heste, som stod og aad for Sult noget visfen Halm, der laa foran dem, og saa sagde han til En, der fulgte med ham: Jeg gjør bedst Handel, naar jeg kjober Mære som denne her, der endnu har en Smule Huld paa sig. — Han slog med Pidsken paa den, han meente, og som blev forfrækket, foer tilbage og havde nær rykket Tøilen itu, hvormed den var bunden."

"O min Gud, det var stakkels Løne!" udbrød Margrethe bevæget. "Hun taalte aldrig Pidsken."

"Jeg tænkte dog endnu slet ikke paa Løne," vedblev Marie; "jeg troede jo, hun stod hjemme paa Tøsten, for en Bondemand, jeg kjendte, sagde til ham, Hesteprangeren: — Hun er endnu ikke vant til Din Exercis,

Mikkel. Løne har havt gode Dage i Præstegaarden al sin Tid; men Pidsken har hun heller aldrig havt nødig. Det var et skamsfuldt gjævt Dyr i sin Ungdom, og Gud bevar' os, hvor holdt de Smaae i Præstegaarden endnu af den! — Han vendte sig til en anden Mand og sagde: Det var da ogsaa den største Dyrepiner, hun kunde kommet ihænde. Vor Herre veed, hvor mange gamle Og han har pidsket tilblods, indtil de endelig er styrtet for Overlæs, heel ynkelig tilredte.“

„Nu var det først, jeg skulde til at lukke Dinene op og see ret paa Hesten; men idetsamme kom denne Mikkel imellem. Nu kan det være, at det stakkels Dyr, ved Synet af ham atter var blevet bange; thi han tog paa engang til at bande græsselig og fare løs paa det med Pidskeslag. Et frygteligt Hib efter det andet fasede gennem Lufsten og faldt ned paa dets Ryg og Sider. Da det jo ikke kunde staae rolig og lade sig mishandle, blev Slagene voldsommere og voldsommere, saa at nogle Mænd traadte til og standsede ham. Han bandt Pidsken omkring Livet paa sig, og jeg saa, han smilede, ret som det at plage Dyrene var ham en Fornøjelse. Troer Du ikke,“ spurgte Marie med glødende Kinder, „at saadan en affkyelig Mand kommer — kommer i Helvede?“

„Ja, nei, — saadan maa man ikke tale,“ stammede Margrethe forstrækket.

„Men troer Du da ikke,“ raabte den heftige lille Pige, „at Gud maa straffe ham, da Menneffene ikke kan? at Han vil engang lade ham prøve, hvad det er at pidskes og sulte og at styrte for Overlæs?“

„Men hvad kunde det nytte stakkels Løne? Skynd Dig at fortælle videre; det er saa ynkeligt.“

„Ja, det var saa ynkeligt,“ vedblev Marie og knuste

de Taarer, som Hefstigheden havde bragt hende i Dinene — „at jeg endnu var nærved at troe, jeg havde en slem Drøm. Da Mændene gik, maatte jeg rigtig vide, om det ogsaa virkelig var Løse. Jeg kaldte paa hende, endda ikke ret hoit; men see! strax spidsede hun Øren og vendte Hovedet hen imod Bognen, hvor jeg sad, og da hun blev mig vaer, vrinskede hun fort, saadan som hjemme, naar hun saae os komme. Da jeg nu saae, at det virkelig var vor egen kjære Løse — o, Margrethe, da var det, som om mit Hjerte skulde bryde. Hvor kunde jeg tee mig som de andre Markedsfolk, der gik omkring saa rolig — saa eens — som om Intet passerede! o Margrete, forlang det ikke af mig. Men hvordan skulde jeg hjælpe!? Jeg tænkte paa Fader og Onkel John; men hvor var de, og hvordan skulde jeg just lige nu finde dem? Jeg kaldte paa den Dreng, som stod hos Hestene, og bad, han vilde trække Løse hen til mig. Han vilde i Forstningen ikke; men da jeg gav ham den store Honningkage, Maren havde foræret mig, gjorde han det. Han behøvede ikke at trække den, den kom af sig selv, saa hurtig, at han knap kunde følge med, stak Hovedet ind i Bognen og nappede med sine Læber i mine Fingre, som om den vilde takke mig, fordi jeg var her og havde kaldt paa den. Maaskee den ogsaa gjorde det, fordi den lugtede noget Brød, som jeg havde fundet i Magasinet til den, men lagt det bort igjen, da jeg dog tænkte, at den umulig kunde have Appetit. Men det var underlig, det havde den dog! Den kunde spiist Mere, om jeg havde havt det. Da den saae, der intet mere var, slog den sig til Ro. Den strakte Halsen ind over Bognen foran mig, luskede Dinene halvt til og lod Undermullen hænge, som om den nu ret stod og tænkte

over sin bedrøvelige Skjæbne. Jeg fløede den paa Halsen, og saadan sad vi længe; men der løb saa mange Ting om i mit Hoved, som jeg vilde gjøre for at frelse Lone; men jeg troer, det var Altsammen Mirakler. Endelig hørte jeg Pidskesmæld noget borte og tykke Stemmer og Latter, og saa kom Drengen løbende og sagde: Nu maa jeg have Øget! Mikkil har nu gjort sin Handel og vil affted; hvis hun ikke er hos de andre Heste, naar han kommer, er jeg om en Hals. Saa var det — nu kommer det“ — stammede Marie og blev angstelig.

„Du gav Dig da ikke i Slagsmaal med Drengen?“

„O nei, hvor kunde jeg det! Men alligevel gjorde jeg Opfigt. Først faldt jeg blot stakkels Lone om Halsen; jeg vilde kun tage Affted med hende, men jeg kom til at sige Noget saa bedrøveligt og høit, at endeel Folk hørte det og kom hen til Bognen. Da var det, Drengen kom og vilde tage Toilen fra mig; men jeg holdt fast paa den og gav mig til at anraabe disse Folk om Hjælp, og der kom Flere og Flere til, saa der tilsidst var en heel Masse.“

„Marie dog!“ udbrød Søsteren rødmende. „Var der — var der saadan fine Folk iblandt?“

„Jeg saae hverken, hvormange der var, eller hoor fine de var, for jeg tænkte kun paa Lone og bad disse Folk, saadan som jeg aldrig har bedet Fremmede tilforn. Jeg bad dem om at kjøbe Lone; for Ingen af dem saae saa ond ud som den Mand, der havde mishandlet hende og smilet saa hæslig. Jeg veed nu ikke mere, hvad jeg sagde; men jeg troer nok, jeg talte tydelig, saa Alle forstod det. Nu husker jeg godt, at Nogle lo deraf; de syntes vist, jeg var en sær lille Pige. Mange blev dog

alvorlige derved, men Mogle fik endogjaa Taarer i Dinene, og kom hen til mig, for — ja for at sige mig, at jeg havde Ret, Løse var vist et godt Dyr, og Hestprangeren en haard og grusom Mand, men at jeg var især en rar eller god lille Pige, naar jeg nu vilde være fornuftig og finde mig i, hvad der ikke kunde være anderledes. De meente det vist godt med mig; men jeg kunde ikke høre paa dem, saasnart jeg mærkede, at de ikke kunde frelse Løse fra den hæslige Mikkell; thi derom bad jeg jo. Hvergang der kom nye Folk til Hoben, begyndte jeg forfra. Nicolai, den gode stakkels Dreng, var ogsaa kommen til; han stod midt i Stimlen og sagde Ja til hver Ting, jeg sagde. Tilsidst rev han sin Hat af og holdt den frem til alle de Folk, han kunde række, og raabte: Markedsgave til Løse! Markedsgave til Løse! og nu hørte jeg det klingre fra alle Sider. Jeg troede næsten, Hatten maatte være halvfuld af Penge, da han stod for mig med den, men kun Bunden var skjult af smaa Mynter. Nicolai rystede paa Hovedet og sagde bedrovet: Det forslaaer ikke; bare jeg havde været en rig Mand og kunde lagt en Specie i Hatten til at begynde med, saa havde Folk nok fundet de største Mynter istedenfor de mindste, og vi havde havt Løse. Den kunde gjerne have tjent sin Føde endnu et Stod, hos skikkelige Folk; og kom der en Dag imellem, hvor den ingen Fortjeneste havde, kunde hun galant have gaaet hos mig i Kjøret og gnavet Tuerne. Om Vinteren — ei! det er sandt, om Vinteren! men naar vi først havde hende, kunde vi give hende til En, som vilde være ret god imod hende, meente Nicolai. — Men hvad hjælp al den Snak; vi havde hende jo ikke, og jeg vendte mig fortvivlet bort; thi jeg troede nu ingen Redning der var, og undrede

mig kun over, at Manden ikke alt var kommen efter sin
 Eiendom. Folk var endnu ikke gaaet, de var faldne i
 Snaf, jeg troer meest, det var om, hvis vor Vogn og
 Heste var, hvis jeg var og hvis Pone var. De begyndte
 at blive i godt Humør igjen. De lo af det Hele, syntes
 mig, og jeg blev ligesom syg derved; mine Kinder brændte
 af Skamfuldhed, jeg troede, jeg havde været besynderlig, og
 det er saa tungt, naar man er vis derpaa. Men — saa
 Margrethe! — saa var det, at der paa engang blev stille,
 ganske stille. O, hør nu ret efter! Jeg vendte Ryggen
 til Folkene og kunde ikke see, hvad det var, men jeg
 troede, det var Manden, og blev frygtelig tilmode. Men
 saa pludselig horte jeg En sige ganske nær ved mig:
 Markeds gave til Pone! Markeds gave til Pone! og nok
 engang Markeds gave til Pone! — og tre Gange lod
 det, som om noget Tungt og Klingrende faldt i Nicolai's
 Hat. Den gode Dreng gav ordentlig et Skrig af Glæde,
 sprang op paa Vogntrinnet og tog et saadant Ryk i mit
 Ærme, at han nær havde revet mig ned, for at sige mig,
 at nu kunde vi kjøbe Pone. Jeg blev ganske fortunlet;
 men jeg saae dog strax vor Belgjører. Det var en bleg
 Mand med et Par store Briller paa; jeg troer nok,
 Kanten var af Guld, for jeg kan huske, de glimrede, da
 jeg saae paa ham. Han stod ved Siden af Vognen og
 talte til mig; men jeg forstod ham ikke rigtig; det lod som
 Latin; men han meente intet Ondt dermed, for han saae
 ud, som om han spøgte. Tilmed var han høflig — han
 kaldte mig: lille Dame, og Pone ogsaa Noget, som lod
 ret kjont, men som hun dog ikke hed. Men mens han
 talte, saae jeg tydelig, at det var den samme Mand, der
 fort før sad og sov i den stadselige Vogn, da han kjørte
 os forbi. Jeg maa dog ikke forglemme, at nu kom to

tykke Bondemænd og sagde: Hatten havde ikke været hos dem. Men Nicolai svarede mere studs, end jeg syntes han havde nodig, at nu havde vi Nok. Saa drev de af igjen.“

„Jeg var saa forvirret, at jeg ikke veed, hvor det kom sig, at hele Stimlen af Folk, som stod omkring, paa engang var borte, og hvorledes jeg kom til at fortælle Baronen, at jeg hed Marie og Lone kun Lone, og alt det Gode jeg vidste om hende. Men jeg talte meget daarligt; thi Graaden sad mig i Halsen. Ja, nu først syntes mig, jeg kunde have grædt, hvis jeg havde turdet. Men da han omsider spurgte mig, hvor jeg nu egentlig vilde gjøre af Dyret — om jeg vidste Nogen at give det til, som vilde være god imod det og sørge for det — saa kunde jeg ikke lenger holde Taarerne tilbage; thi jeg vidste Ingen, og jeg tænkte paa de mange Folk med de smaa Mynter, og var bange, der var ikke Mange til, som var saa rige, at de kunde, eller saa gode, at de vilde. Jeg sagde ham det saa godt jeg formaaede. Han saae ret alvorlig ud derved, men strax igjen smilte han. Derpaa stod han op paa Bogntrinet, tog sine Briller af og boiede sig saaledes hen imod mig, at jeg maatte see ham lige ind i Øinene. Lille Marie, sagde han da, skal jeg tage Lone hjem med mig? Og mon jeg vilde være god imod hende? — O, Margrethe! jeg kaldt den gode Baron om Halsen af Glæde; thi han saae ud, som om han vilde være det. Jeg kaldte ham det bedste Menneske i Verden; jeg glemte reent Fader og Onkel John. Han lo igjen og sagde, at hvis han her var noget bedre end de andre Folk, saa kunde det være, at det var, fordi han var noget rigere. Nu kom Nicolai med Mikkil. De var uenige og kunde ikke komme tilrette om Han-

delen. Men aldrig saa faare sagde Baronen et Ord til ham, saa tog han sin Hat af, og det blev afgjort, og han satte ikke Hatten paa igjen, for Baronen var i lang Afstand fra ham. Det var underligt, at det klædte ham saa hæslig, ja næsten ligesaa stygt, som da han slog Løse. Og nu, snipsnapsnorre om Løse! Nu veed Du hele Hemmeligheden. — Men kan Du saa begribe, at jeg glemte at tænke paa det Hele, og at jeg havde bart Hoved, da den gode Baron strax efter sagde til mig: Kom, lad os see os om paa Markedet! Nicolai bliver her ved Bognen og siger, at Du er gaaet med mig. — Saa gif vi da og saae Alt, hvad der var at see for Børn, og morede os, som jeg har sagt Dig. Men Nicolai blev ikke ved Bognen; han havde nok faaet en Anden til at sige Bæst; den stakkels Dreng vilde ogsaa more sig. Du maa vide, at Baronen havde givet ham en stor Solpenge; jeg troer, det var en heel Daler — tænkt! Den satte han næsten til; han kunde vist have været fornuftigere; men han sagde, det var kun Marked een Gang om Aaret, og saa fulgte han os allevegne. Sad vi i Kanen og dreiede rundt paa Gynge, saa kom han lige efter paa Delphinen, og var vi i Baaden, der gif tilveirs, saa, før vi saae os for, sad Nicolai just i Forstavnen, og naar det gif høiest, raabte han: Hui! Baronen lo og morede sig ligesaa godt som vi Smaa; jeg troer han var meget yngre, end han saae ud til. Men saa tilsidst kom der Nogen og vilde tale med ham, og Nicolai skulde da følge mig hen til Bognen. Paa Veien derhen var det, vi mødte Tante og Madam Sørensen, Dig og de Andre, og da I opløstede saadant et Skrig over mig, og Fine og Tine lo, med Tørklædet for Munden, og I sagde, jeg gjorde Opfigt og maatte skamme

mig gyselig, turde jeg ikke sige alt det Andet, som jeg troer, havde gjort mere Opsigt. Nicolai forstod det, og har ogsaa tiet; for" — — —

Her standsede den lille Marie; thi Søsteren havde længe ikke sagt et Ord, og nu havde hun ganske vendt sig bort. Nedslaaet og i sorgmodig Tone tilføiede hun da: „Jeg har atter været besynderlig? Har jeg ikke? — Du vil alligevel ikke sige Noget for Lones Skyld. Men fortæl det heller ikke til Tante; thi om ogsaa hun skjænder — ja Margrethe, — om ogsaa hun skjænder og kalder mig forkeert og besynderlig, — saa troer jeg dog, saa synes mig — —“ Barnets Dine fylbtes med Taa-
rer. Men Margrethe vendte sig her om mod Søsteren, tog hende om Hovedet og trykkede det mod en taarevædet Kind. Hvor mangt et dybt Suk havde hun ikke offret Mindet om det stakkels gode Dyr, som hun havde troet hjemfaldet til den sorgelige og grusomme Lod, de gamle Heste i deres sidste Dage i Almindelighed maae friste. Hun sagde Intet, men omfavnede den lille Søster i en saa stærk Bevægelse, at man maatte troe, hun med over-
dreven Selvbebreidelse tænkte paa hvert ondt Ord, ufortjent eller velfortjent, hun nogensinde havde sagt denne. „Jo“, udbrod hun tilsidst, „jeg vil netop fortælle Tante det; hun holdt ogsaa af Lone; hun skal see, at det er godt — sommetider, mener jeg — at være lidt besyn-
derlig! Men Fine og Tine fortæller vi det paa ingen Maade; de vilde ikke have gjort det for Meget. Jeg havde vistnok været fornuftigere“, tilføiede hun, da hun begyndte at tørre sine Dine; „jeg havde ikke anraabt disse Folk — saa høit, eller ladet dem see mig i saadan en Baande. Jeg havde snarere talt til dem rolig, sin-
dig — sagt dem noget Ordenligt; istedenfor Nicolai's

Hat havde jeg ladet et ordentligt Stykke Papir gaae rundt, de kunde tegnet dem paa — Du veed, en Circulaire. See, det havde været ordenligt! Men — det er sandt! Papiret havde jeg vel ikke havt, og — maaskee heller ikke Taler. Nei, nei! det kan være, at — jeg dog ikke havde reddet stakkels Løse.“ Ved Tanken om det saa kjære Dyr, steg Margrethes Følelse atter til sin forrige Høide, og hun erklærede: „Vi vil slet ikke mere tale om det forestaaende Marked; thi efter Alt, hvad Du har fortalt mig, saa forekommer det mig nu saa tydelig, at det egentlig er Dig, som skal der, Dig, som skal see Forestillingerne og alt Det, der er at see; og er der Noget af os To, som skal blive hjemme, saa er det nok mig — Margrethe.“ — — —

Hans Bal og hendes.

„Suffer Du Peters Bal?“ — spurgte Esbern, i en rolig Time sin Moder; — „det straalende Julebal paa hans Fødselsdag, hvortil jeg ogsaa fik Lov at indbyde en og anden stor Skolekammerat? — Nei, hvor skulde Du egentlig huffe det, da Du ikke selv var med, og vi den Aften fik saa mange andre Ting at tænke paa, saa jeg reent glemte at fortælle dig Noget om Ballet.

Det havde alligevel sin Bigtighed, medens det stod paa, og nu maa Du høre om det — det og et andet. — hans Bal og hendes, — de høre sammen, saa Du faaer her tillige en lille Historie med Knude og Oplosning, som maaskee vil more dig.

Hele Skolen, eller idetmindste alle de, som havde ringeste Haab om en Indbydelse, havde store Forventninger om dette Bal, og da Peter fik det at vide, syntes han ogsaa, at det skulde være et rigtigt et — et Bal i Stiil, kaldte han det strax; han vidste jo, at han kunde faae det omtrent, som han vilde.

Da han paa den Dag fyldte sit femtende Aar, skulde det paa ingen Maade hedde et Børnebal, men et ungt Bal, og i den Stiil maatte det i Et og Alt holdes, meente han.

„Vi vil ikke have alle Familiens smaa Røllinger med,“ sagde han, „de fylde kun op og løbe for Fødderne af os, saa der ingen Orden bliver.“

Jeg bad lidt for nogle smaa Cousiner, som vidste om Ballet og allerede gik og hoppede og glædede sig dertil.

„Ja vil Du alene paatage Dig at danse med dem, saa værsgod.“

Kun at danse med de Smaabitte, det havde jeg just heller ikke lyst til, men jeg meente, at de Mindste kunde danse med hverandre i Hjørnerne.

Peter saae næsten stødt ud ved dette Forslag. „Vort Bal skal være et ordentlig Bal“, sagde han, „ikke et, hvor man danser i Hjørnerne.“

Jeg mærkede nu først, hvilke store Planer, han havde med dette Bal; for mit eget Vedkommende begyndte jeg at glæde mig mindre dertil; og skjøndt det heelt og holdent var hans Bal, kunde jeg dog ikke andet end dele hans Betyrninger, som om det ogsaa var mit.

„Du veed“, sagde jeg, „at vi har let ved at skaffe Dansere, der staae allerede saa mange paa Listen, som vi har Lov og Plads til; men naar vi kun tillade de store Cousiner at være med, bliver der jo altfor faae Piger.“

„Vær rolig for den Ting“ sagde han, „Cousinerne har faaet Lov at tage en og anden Veninde med, og desuden“, tilføiede han betydningsfuld, „desuden har Rasper lovet at sørge for Nogle.“

„Rasper! aa! det bliver da ikke Damer for os.“

— „For hvem ellers? han gider jo ikke selv danse med, — saadan til Stadighed.“

„Men Peter, det er vist rigtige Baldamer saa —“

„Kasper veed nok, hvad han gør,“ afbrød han mig lidt forment, „de unge Damer, han skaffer, er de mest søgte i Vinter paa unge Baller i elegante Huse, og intet Bal, siger han, er som det skal være uden at disse Stjerner vise sig der.“

„Men jeg troede“, sagde jeg næsten grædefærdig, da jeg havde glædet mig uhyre til Dandsen, „at Dit Bal kun var for meget unge, ikke rigtig voksne Personer?“

„Disse Damer ere jo ogsaa meget unge“, sagde han fortrædelig, „nogle af dem endnu ikke konfirmeret.“

„Birkelig!“ udbød jeg heroliget og troede nu, det var mest til Børneballer, de var saa søgte.

Peter saae efter denne Samtale paa mig med et bekymret Blik, som maalte mig fra Øverst til Nederst; endelig udbød han; „Det er slemt, Du er saa lille af din Alder, Esbern, og naar Du kommer i Stadsklæderne seer du næsten endnu mere ud som et Barn. Men — Du behøver jo heller ikke at engagere de Første.“

Det var nu slet ikke sagt af Bekymring for mig, men af Bekymring for Ballet. Han frygtede, at det skulde gøre Ballet for barnligt, dersom jeg optraadte som en af de første Cavalierer. Jeg skjønnede dette strax, og fandt mig ikke videre smukt og taalmodig i det Bink, han gav mig. — Jeg sagde: at naar han ikke fandt mig værdig til at engagere de Første, just de Allerførste af de fine Frøkener, han havde ifinde at indbyde, da kunde jeg godt blive reent borte fra hans Bal, og more mig den Aften i Valby.

Han sagde, at det var slet ikke saadant meent og søgte at styre tilfreds paa mig, men vi var dog nær kommen op at klamres over de unge Damer, før vi endnu havde seet Nogen af dem.

Jo mere Dagen nærmede sig, desto flere Betyrninger fik vi, dog naturligviis Peter mest, han var angstelig for Alting; Ballet var jo hans, Alt hvilede paa ham, og den har det ikke bedst, som staaer i Spidsen for et saadant Foretagende. Hans Bestræbelse var kun, at hans Bal maatte blive et Bal, hvorpaa Ingen maatte have Noget somhelst at udsætte; videre troer jeg ikke hans Onsker gik.

Invitationer paa smukt udstyrede Kort vare sendte omkring i god Tid, da man jo maatte melde sig itide hos de meget Sogte, hvis man vilde have et gunstigt Svar. Ordener af første Rang og udsogte Boufetter, bestemt til Cotillon, vare ligesaa betimelig bestilt, kort Intet blev sparet og Intet forsumt. Paa hele Huset var en Uge før vendt op og ned, men værst var det dog tilsidst, da Ballet skulde være om Aftenen. Den Dag var ogsaa Alting som opsat paa at gjøre Modstand og i hver en Krog lægge Hindringer iveien, saa at Peter tilsidst fik stor Frygt for, at det Hele ikke skulde blive færdigt. Og det erklærede han høit, „at var der saameget som en Knappenaal paa urette Sted, sendte han Afbud til hele Selfabet, saa kunde vi have det saa godt.“ Til sidst lod det næsten ogsaa til, at der virkelig skulde komme Noget iveien.

Den fine Leietjener, den franske, som han kalder sig, fordi han har studeret sit Fag i fornemme Huse i Paris, sendte Bud, at vi ikke altfor sikkert maatte vente ham, da han var bleven stærkt forkjølet hos en udenlandsk Minister, hvor han havde tilbragt den foregaaende Aften. Hvilken Forstrækkelse for os Alle! Vel var vi jo hos Onkels vant til at gjøre store Selfaber, men nu iaar var det næsten en Nødvendighed at have denne franske

Mosieu, kun han vidste hvordan Alt skulde være efter nyeste Smag. Man kunde, hed det, strax see det paa Stilen, hvor han ikke var; smage det paa Retterne, ja jeg troer lugte det paa Parfumen. Selv Dufel tog dette alvorligt, da han saae, hvor alvorligt det græmmede Peter; han gif i egen Person til Herren, blev længe borte og holdt Huset i Uvisshed, og kom da endelig tilbage i Kareth, medbringende Personen vel indpakket som en skjør Ting; men Alles Hjerter blev dog lettet for den Sorg.

Dog, saa var der hundrede andre Stjæbnens Krati-
lerier. Det kom dog maaskee Altsammen af, at vi ikke tog Tingen med Ro; men hvor kunde Nogen saae Ro for Peter.

De store Søstre, de gamle, som Peter, naar han er vred, kalder dem, fordi de er over tyve Aar, kunde han ikke saae tidlig nok ifærd med Paaflødningen, og beskyldte dem for Uigegyldighed for Ballet, fordi de ikke vare pyntede fra Morgenens af, eller saa omtrent. Og da de saa endelig kom til det, og vilde skynde sig, saa var det som hver Hægte i Skyndsomheden tog fat i hvad den ikke skulde, sagde de, og saa hørte man en Skrigen, Latter, og Stjænden fra Pyntekammeret, som ingen Ende tog, og ærgrede ham skrækkelig.

For at have Tilfyn med Alt og Alle, havde han næsten opfat for længe selv at komme i Toiet; dog ventede han at det vilde gaae let, da en heel splinterny Klædning var givet ham til Dagen og Festen, og laa der lige til at tages paa. Men med nye Klæder er det sin egen Sag, man synes tidt, at man ikke er hjemme i dem strax, og saaledes gif det i høi Grad med Peter. Og naar man ikke er hjemme i Toiet, man har paa, er Alting for-
keert for een.

Han havde nu glædet sig til Livkjolen, det var den første, han havde eiet, og nu var det netop den, der gjorde ham mest af det. Han trak den paa og af i det lændelige uden at det vilde lykkes ham at kjende sig selv i den. Jeg saa strax, at Skjoderne vare for lange, og raadede ham at sende den øieblikkelig til Skræderen for at faae en Stump snittet af den. Men Peter var den Aften saa pirrelig, at det mindste Ord fornærmede ham, ogsaa det om Skjoderne. Han svingede sig rundt og sagde: „Han var vel nok Mand for at bære et Par Skjoder fra Jorden.“ Kjolen var nok som den skulde være efter nyeste Mode. Saa mandede han sig op og blev i den.

Jeg troer nok, at Peter, til Trøst for al den Qual, han havde udstaaet, oplevede et stort Dieblis, da vi kom ned i den oplyste Balsal og saa den og de andre Stuer saaledes oplyst og udstyret, som han maa have tænkt sig det. Jeg hørte heller ikke, at han klagede over det Mindste. Men vi vidste jo ogsaa, at Decorationer og det Hele var blevet ordnet af Folk, der forstod det. Han saa meget glad ud, og hans Frygt for, ikke at faae et Bal i Stil, maatte nu tabe sig.

Det var første Gang jeg var med fra Begyndelsen til Enden ved et saadant Bal, og skjøndt jeg ikke havde alle Peters Engstelser, var jeg dog ogsaa angst nok. Det forekom mig, at der skulde Mod for hver især, der var virksomt Medlem ved alt Dette. Da jeg havde gaaet rundt i de andre Stuer og kom tilbage til Salen, havde allerede to ældre pyntede Folk indfundet sig her, og jeg bukkede dybt, som det passede sig for en Dreng som mig ved Modtagelsen af de første Gjester. Men de gave sig til at lee, og nu saa jeg, det var Onkel og Tante! Hvor lignede de dog selv Gjester, som de der stode for

at tage imod de Fremmede. Nu, endelig indfandt ogsaa Søstrene sig, og saae ligesaa gjestagtige ud, men nu vidste jeg jo, at Ungen var hjemme saadan en Aften

Cousine Charlotte havde dog mest Lyst til at gjøre lidt Spøg over det Hele; hun neiede for Peter, dreiede sig om, og spurgte ham, om han fandt hende pyntet saaledes, at hun var værdig til at gjøre Honor ved hans Bal comme il faut?

Baade Tante og Onkel kunde ikke lide Ordet comme il faut; Ballet skulde hedde et ungt Bal og ikke videre. Ved saadanne forfinede Talemaader, sagde de, opffruede man Fordringerne, saa Ballet tabte det Sjemlige og Gemytllige.

Charlotte antog, at et Bal „i Stil“, som Peter kaldte dette, maatte, efter hvad hun kunde skjønne, være det samme som et Bal comme il faut, og hun syntes ikke det forandrede Tingen, at det Franske blev forandret.

Man var lige ved at komme en lille Smule paa Kant herover, da min Cousine paa ehgang gav sig til at lee — ja det kunde let bleven endnu uheldigere for hende — thi det var over Peter, hun lo. Idet hun dreiede ham om, saae vi Alle, at denne nye Livtjole umulig kunde være bestemt til ham. Hun lignede ham ved en Bondeconfirmant, som bliver confirmeret i sin Faders eller Farfaders Brudetjole. Selv Onkel og Tante kom til at lee.

Tænk Dig nu bare, hvilken Skræk for den stakkels Peter, at han saae latterlig ud! — nu tilsidst efter alle de Anstrengelser, han havde havt. Saa nær var det efter, at det, han frygtede mest, skulde rammet ham allernærmest. Han blev ogsaa reent ude af det, og vidste ikke hvad han skulde gribe til og talte for Alvor om at sende Afbud til hele Selskabet, da han umulig kunde komme istand til

Tiden. — Men da — til Lykke — kom det for en Dag, at der var skeet en Forverling med Raspers og Peters Kjoler; og saa kom Alt snart i Rigtighed.

Det var ogsaa høi Tid, for nu hørte vi en Bogn komme; vi saa til Uhret, nei, det var dog altfor tidligt, der manglede næsten en Time i den fastsatte Tid. Nu hørte vi dog tydelig den fjørte ind i Porten. Det maatte, meente Charlotte, være nogle af Cousinerne, der kom saa tidlig for at pynte lidt paa sig og fatte dem paa hvad der forestod.

Det kunde umulig være Andre, det var nu Alles Mening; men saa — var det dog Andre.

Du veed, at jeg ved adskillige Sammenstød af Omstændigheder havde med Peters Tilladelse indbudet en af vore ældre Skolekammerater, som havde en brændende Lust til en Indbydelse til dette Bal. Det er forresten en stor Bindbeutel, og jeg behøver kun at nævne hans Navn: Frands Skade, saa kjender Du ham. Han for- søgte dog aldrig at lade os vide, at saadant var slet ikke nyt for ham, og talte som om han var en søgt Dandsler til unge Baller i elegante Huse.

Nu var det ham og ingen Anden, der kom ansættende næsten en Time før den brugelige Tid. Jeg havde for- modentlig glemt at sige ham Klokkeslettet til Modtagelsen, og da vi Alle ved Peters Iver vare færdige, var der jo ikke noget i, at han kom saameget før Tiden; men jeg kom dog næsten til at lee, da jeg, ved at modtage ham, mærkede, at han endda troede det var seent, og var ganske aandeløs for at komme til Speilet i Forværelset og pille ved sig. Jeg kjendte neppe Skolens Frisfsyr, saa be- nauet saa han ud, saa jeg i hans Udfærd strax opdagede Skryderiet. „Er der fuldt, hvad?“ spurgte han hurtig.

Det lod, som naar man spørger, om der er fuldt Huns i et Theater. Jeg svarede i Spøg, at jeg tænkte nok, baade han og jeg kunde faae Plads.

Da jeg aabnede Døren, og han traadte ind i den glimrende men tomme Sal, blev han synlig lettet, men strax igjen forvirret, da han nu skjønnede, at han var kommen altfor tidlig; dog fattede han sig snart og sagde: at nu havde hans Uhr igjen spillet ham et af sine gamle Puds, ved at have en Times Forspring for andre Uhre. Han lod som han vilde drage det frem, men faldt i Beundring over Salens Decorering, og udbrød i Lovtaler over Belysningen, som han „ikke havde seet bedre nogetsteds.“

Da jeg tidligere havde havt Leilighed til at erfare denne Skolekammerats Utilforladelighed i Ord, saa havde jeg Lov til at tvivle om den Historie med Uhret, og troe at der slet ikke var noget iommen, og at det var første Gang min værdige Gjest befandt sig i en saa vel oplyst Balsal. Jeg mærkede det ogsaa paa alt det, han gik og aflurede mig, som var Dplysning om Smaating, Enhver maa vide, der er vant til at komme til et Bal som dette.

Jeg vilde slet ikke opholde mig saa længe ved vor første Gjest og hans Uvidenhed i saadanne Ting, naar jeg ikke vilde bevise Dig hvilken Skryder han var i Et og Alt, og hvor vigtig han dog strax blev paa Ballet. Ikke saa snart havde jeg oplyst ham om Et og Andet, han vilde vide om Skik og Brug, før han strax foer hen til Cousine Charlotte og engagerede hende baade til første Dands og Cotillon.

Charlotte overraskedes lidt, men indvilligede dog med et forbindtligt Smil, ret som han kunde have været et

meget rart Menneſke. Maafkee var hun ret tilfreds med at faae en ſaa udvoxet Dandſer, da hun nu engang havde lovet Peter at dandſe med Skolediſciplene. Hun ſkulde bare have vidſt — men — hvem kjender Folk ſaadan paa et Bal! — der nytter det kun lidt at gaae omkring og være en ærlig Dreng. — Hun havde dog ſelv engageret mig til Cotillon, men ſagtens i Diebliffet ikke huſket paa det.

De næſte Bogue, — for der var to, — indfandt ſig affkurat til Kloſſeſlettet, og det var, ſom vi rigtig gjettede, en Deel af Couſinerne. De havde ſlaaet ſig ſammen om Bognen og Alt, for fra førſt til ſidſt at danne et Sammenhold. Det var ſaa hyggeligt, fandt de.

Hvilken Stoi og Munterhed holdt de imellem ſig ved Pyntningen, men de var jo ogſaa ſom hjemme her. Nu kom de ind i Salen — hvilket Syn! jeg kjendte dem neppe, ſkjøndt jeg havde været Legekammerat med de fleſte af dem. De otte bruſende Florkjoler fyldte godt en Fjerdedeel af Salen; hvor driſtige ſkrede de frem; hvor trygge ved Sammenholdet, de Lykkelige!

„Troer Du, vi kommer til at more os?“ hviskede jeg til Peter, og ſølte mig umaadelig ene og forladt.

„More ſig?“ gjentog han, og ſaae næſten overraſſet paa mig. „Kunde vi bare faae det nogenlunde vel overſtaaet, vilde jeg kalde det uhyre heldigt.“ —

En Deel af de Skolekammerater, vi havde indbudt, kom nu ind i Salen og gif, Nogle meget ſeittede, Andre uhyre rafſe hen over Gulvet, for at hilſe paa Onkel og Tante. Da de derefter ſtillede ſig i Række i den ene Side af Salen, ſaae det ud ſom de krøb ſammen der. Hvad Peter nylig havde ſagt om den Morſkab, han ventede ſig, ſyntes mig ogſaa var at læſe i deres Anſigter, og jeg

fandt mig en Smule trøstet, ved ligesom at have Ulykkesfæller.

Frants Skade saae jeg flere Gange lee af de forlegne Kammerater; han havde i utrolig kort Tid vundet Sikkerhed i Balsalen, og gik om og converserede Charlotte og de Største, som om han var en rigtig Karl.

Nu gik det rask med Gjesterne; et Hold kom efter et andet, vi kunde ikke engang holde Regnskab med hvor mange, eller hvem det var som kom. Et og andet fremmed Ansigt saae jeg komme, men igjen forsvinde, før jeg kunde faae at vide, hvem det var.

Gjesterne vare nu spredt i alle Stuerne, Peter havde travlt med at præsentere den Ene for den Anden og den Anden for den Ene, men han kunde dog ikke faae nogen rigtig Samtale igang imellem dem, da de fleste af Skolekammeraterne ikke vidste hvad de skulde sige til de stadse lige Damer, og de andre Cousiner holdt tappert sammen og havde nok med de kjendte Brødre og Fætttere.

Vi vare nu, syntes mig, færdige med Theen, og Musikanterne havde længe ventet paa Ordre til at begynde, da jeg foreslog Peter at give dem et Vink; thi det forekom mig, at flere end jeg onskede denne Forandring til det Bedre.

„Er Du tosset!“ sagde Peter, „her mangle jo endnu de Vigtigste!“ — Idetsamme hørte jeg Vognraslen, — strax efter nok een, og da nok een.

Jeg havde reent glemt de unge Damer, Peter havde gjort saadan Bæsen af. Jeg fattede nu, at det var dem som kom, og at det var finest at lade vente lidt paa sig.

Hvilken Stads blev der ikke ogsaa strax gjort af dem! Onkel kom selv ind med de To, med een ved hver Arm og

gik om og præsenterede dem for de Vigtigste, og Tante ligesaa med den Tredie. De fik strax Wresnavnet „de tre Gratier,“ og nu først, efter at de havde nydt en lille fin Kop Thee, med en lille fin Dobat til, kunde Ballet begynde.

Onkel havde allerede med en heel Deel Complimenter engageret den ene af Gratierne for Peter, og jeg saa nu, at han, Peter nemlig, gjorde Aftale med nogle store Disciple, jeg vidste vel hvorom, da de fik travlt med at glatte og knappe deres Handsker, medens de sjelede til Gratierne. Til mig sagde han hurtig i Forbigaaende: „Na Esbern! jeg stoler paa Dig, Du vil tage Dig af dem, der sidder tilbage, aa hvad?“

Det var som om Peter var blevet et Hoved høiere, fordi han skulde dandse med en af disse Gratier, og hvad han sagde, ærgrede mig. Du havde rigtignok sagt det Samme i Anledning af Ballet: „Lad mig see, Esbern, Du sørger for, at ingen Smaapiger sidde i Krogene og fjede sig;“ — men dengang tænkte jeg ikke paa disse Gratier, og at det skulde være en Wresfag at dandse med dem. Desuden lod det saa haanligt, at det var godt nok for mig, at dandse med dem, Ingen ellers vilde dandse med. Dette gjorde, at jeg gik lige hen og engagerede den Mindste af Gratierne, og da Peter førte sin triumferende over Gulvet, fulgte jeg ham lige i Hælene med min. Den af Peters ældre Kammerater, som Wren var tiltænkt, blev snydt; men det maa man finde sig i, naar man ikke passer paa.

Mens de Andre stillede sig op og Musikken begyndte at spille, hørte jeg, at Peter underholdt sin Gratie paa det fineste, og jeg maatte da ogsaa prøve paa det Samme. Men da jeg just ikke vilde sige det, han sagde og ganske

snakke ham efter, mærkede jeg, at det var vanskeligt at finde paa Noget, især da han netop snappede Alt, hvad der i disse Dage blev talt om. Først Sangerinden, som vi rigtignok ikke havde hørt, saa Studenterkomedien, som vi ikke havde seet, derpaa Beridersken, som vi Begge havde seet, men Gratierne ikke. Jeg kunde ikke fortsætte videre, da jeg mærkede, at vi Begge kun snakkede efter hvad vi havde hørt, og det lød som en Lectie. Jeg kom ret i Forlegenhed derved; dog, hun kom mig selv til Hjælp ved at bemærke at „dette var et meget ungt Val“, hvortil jeg svarede, „ja vi er meget unge Menneffer Allesammen.“

Hun saae paa mig med et Smil; men jeg var glad ved, at hun just ikke kunde see ned paa mig, for jeg havde, da vi gik over Gulvet, tydelig seet i det store Speil, at jeg var fuldkommen saa høi som hun. Men at der alligevel var Forskjel paa os, mærkede jeg hurtig, thi saasnart hun sagde et Ord, hørte man hun vidste bestemt, hvad hun gjaldt og var i Verden. Jeg derimod var i dette Punkt meget usikker med Hensyn til mig selv.

Efter at have seet paa mig, eller egentlig maalt mig med det Smil, som just ikke behagede mig, sagde hun, „der maatte være stor Forskjel paa min Broders og min Alder.“

Jeg finder det nu slet ikke høfligt strax at begynde med denne evige Alder, saa snart man taler et Ord sammen. Jeg svarede lidt kort, troer jeg nok, at jeg ikke havde nogen Broder.

Det fandt hun saa mærkeligt, at jeg nær ikke havde faaet hende med, da vi just skulde til at danske ud, saa

hun i Begyndelsen næsten var tung i min Arm. Efter at vi havde gjort vor Runde og stod igjen sammen, havde hun endnu ikke glemt, at jeg ingen Broder havde; „det maatte være kjedeligt“, sagde hun.

Jeg fandt det meget kjedeligere, at jeg ikke havde en Søster, for jeg og min Fætter — jeg viste paa Peter — var saagodt som Brødre.

Hun saae flygtig paa Peter og sagde: „Ah“, og saa var det forbi.

Jeg gjorde et Par Bemærkninger, som jeg ikke syntes var saa tosfede, men hun svarede kun ja og nei, uden videre at lægge Mærke til, hvad jeg sagde; derimod gik hendes Dine monstrende omkring i Kredsen. Jeg saae imidlertid paa hende, hun var jo en lille Gratie, hun var nydelig, men jeg syntes dog hun kunde været endnu nydeligere. — Jeg vidste ikke strax hvad og hvori det laa; — men nu loe hun, og idet hun søgte at skjule den leende Mund, saae jeg dog, hvad det var hun manglede. Ja, nu troer Du maaskee hun havde stygge Tænder, o nei, de vare vidst som de skulde være, men hendes Maade at lee paa, var i mine Dine langt fra smuk; hun saae ikke god ud i sin Morsskab; dette var i det Hele, hvad hun manglede for at være rigtig nydelig; da hun loe, kom det tydeligt frem.

Det syntes, som om hun ordentlig havde søgt efter Noget eller Noget, at more sig over, og nu havde fundet det. Jeg blev alligevel nysgjerrig; men det var dog ikke til mig, hun vilde meddele sig, men derimod til en af de andre Gratier, som hun pludselig, ligemod god Orden i Dandsen, gjorde et Krydstog over til. Jeg saae nu tydelig, at de begge under den „morssomme“

Meddelelse vendte Dinene hen til et Hjørne af Salen. I! der var det, som morede dem.

Det var en lille Pige, der rigtignok ved første Blik ikke ganske saa ud som de Dørige; men det var alligevel ikke smukt af de to Damer, at de saa lidt skjulte for den fremmede lille Pige, at hun, eller hendes Paaklædning var Aarsag i deres Munterhed. Nu var hun der jo engang og kunde ikke tage en anden paa; og hun begyndte, saa jeg, at blive urolig, og at see ned paa sine røde Saffians Sko med de ligesaa røde Korsbaand. Hun vendte spørgende Blikket til en af mine Cousiner, Ida, eller „Bollen“ som hun hedder som Kjæle navn fra Barn af, men hører det nu ikke gjerne. Hun sad ogsaa Dandsen over, og Pige barnet, gjettede jeg nu, var en af dem, Cousinerne havde indbudet, og at hun maatte være en ung Veninde af Ida.

Jeg kom, kan Du tænke, ret til at monstre den lille Piges Paaklædning, som Du dog snart vil indsee var just ikke smagløs, ihvorvel den affondrede sig lidt fra den brugelige. Hun havde hvid Kjole paa, men ikke klar og brændende som de Andres; den hang omtrent lige ned og stumpede ved Anklerne, hvorfor de smaa Been med de røde Sko kom meget tydelig frem. Hun havde intet snevert Liv, men Kjolen var taget sammen som en Blouse. Hvad der ogsaa stak af, var den lille Piges mørke Hud; hendes meget solbrændte Hals og Arme turde rigtignok ikke sammenlignes med „Gratiernes“ overmaade hvide. Denne lille mørke Hals var pyntet, som for at dække den, med mange Rader røde Perler. I Haaret, som hang ned ad Ryggen i tykke Fletninger, var ogsaa Perler indfnoet. Som sagt, hun saa noget aparte ud, og tiltræk-

kende, naar man havde Valget, var hun ikke strax, derfor var hun vel jagtens bleven siddende ved Siden af Ida.

Da jeg saae de To sidde der, følte jeg ligesom et Samvittighedsbid; det var jo dem, eller En af dem, jeg skulde have danset med istedetfor med „Gratierne“. Dog Ballet var jo nylig begyndt, og to Dandsere manglede, saa Noget maatte sidde over.

Nu var det min Tour at danske ud. — Men — hvor var min Dame! . . . Ikke hos mig, ikke hos Benindten — — ah, der dansede hun jo allerede; medens jeg havde haft Opmærksomheden henvendt et andet Sted, var der kommen Flere ind i Salen, nemlig Kasper og nogle andre store Fætttere. De vilde kun see paa Dandsen, hed det — jovist — see! Der dansede Kasper jo nok saa lystig om med min Gratie, mens jeg stod der og tøsede, og vidste ikke, hvad jeg skulde gribe til. Det havde været rigtigt, at jeg var gaaet lige hen til den fremmede lille Pige og danset en Tour med hende, men det tænkte jeg ikke paa før bagefter. Sagen var den, at jeg egentlig ærgrede mig, fordi jeg tydelig saae, at Gratien nu havde lagt den Tyngde tilside, der generede mig, da vi dansede sammen. Nu vidste jeg, hvorfor hun erkyndigede sig saa meget om min formeentlige „Broder“; jeg var hende for lille. Det var Kasper, hun havde savnet.

Jeg maatte bide min Brede i mig, der var ikke andet ved at gjøre; men nu var ogsaa Dandsen tilende, og jeg blev uhyre lettet derved. Derfor var det ganske unødvendigt, at Kasper, da vi mødtes efter Dandsen, sagde til mig: „Du understaaer Dig ikke, Esbern, til at danske med“, — han nævnede de tre Gratier ved Navn, — „de er ikke kommen her for at danske med saadan en reen Dreng som Du.“

Han behøvede rigtig ikke at være bange, jeg havde havt mere end nok af den Ene.

„En reen Dreng!“ jeg følte mig dog igjen slemt stødt tilside, men var glad ved, at Charlotte havde lovet mig næste Dands. Det var en Ære den Aften at dandse med Charlotte; der var lige saa stærk Rift om hende som om Gratiernes; hun sagde rigtignok, at det havde sin egen Grund, og saae ud som om hun ikke videre morede sig derved, men jeg dandsede jo heller ikke den Aften for at more mig, men kun for Ærens Skyld.

Peter var heller ikke tilfreds, det saae jeg tydelig, han dandsede nu med min Gratie, men kunde ikke saae et Ord vexlet med hende, fordi Kasper og de Store omringede hende, og hvert Dieblif sagde de „Tillader Du Peter“, og hun hvirvledes da bort med dem; thi Peter maatte altid bukke og tillade saa han igrunden hele Tiden stod som Enkemand og lidt sølle. Den lille Dame brød sig i det Hele ikke en Doit om sin egentlige Dands.

Nu kom tredie Dands, og det var en Pligtdands for mig; jeg vidste, hvad der denne gang paalaae mig. Jeg havde heller ikke seet Ida, eller den fremmede Pige i denne Dands; det var Synd og Skam, og begge Dele syntes mig, faldt paa mig. De maatte opføges.

Jeg fandt Ida i det tilstødende Bærelse; saa snart hun saae mig, reiste hun sig og gik mig imøde, og saa snart jeg blot talte til hende, sagde hun: „Tak Esbern, Du er dog en skikkelig Dreng“, og tog mig under Armen. Før jeg vidste af det, var vi et Par; men jeg maatte dog vide hvem og hvor den lille Pige var.

„Hun er min Veninde og hedder Colina“ var Idas hurtige Svar, „men bryd Dig for Diebliffet ikke om hende; hun er et reent Barn og morer sig alene ved Musikken.“

„Er hun da ikke kommen her for at dandse?“

„Jo — men — da det er første Gang hun er til, faadant et Bal her i Byen — saa begriber Du, at der er saa meget for hende at see og beundre, at det alene morer hende.“

Vi dandsede da, Ida og jeg, og det maa jeg sige, havde Gratien været tung, saa var Ida let. Hun passede udmærket paa Lourene og savnedes aldrig paa sin Plads. Her, mærkede jeg, drev Lysten Bæret; en stor eller lille Dandser kom heller ikke videre i Betragtning hos Ida, hvilket jeg nu veed, har sin behagelige Side.

Da vi igjen havde Tid, spurgte Ida: „Hvem har Du tiltænkt næste Dands?“

„Naturligviis Din Veninde, naar jeg kan finde hende.“

„Lad mig om det,“ sagde hun efter lidt Nølen.

Men jeg var ikke saa magelig, og da Tiden kom, søgte jeg selv. Allevegne mødte jeg Ida, som ogsaa ledte, men ligesaa forgjeves som jeg.

„Troer Du egentlig det er rigtigt, at udsætte hende for det?“ spurgte Ida tilfidsst.

„For hvad?“

„For at komme ud paa Gulvet og blive noiere seet paa; hun tager sig lidt aparte ud med de røde Skoe og den tætte korte Kjole. — Synes Du ikke?“ Ida havde Dinene heftet mod Gulvet, mens hun talte, og saae ikke engang op, da hun spurgte: „Synes Du ikke?“

„Na hvad, de Andre kan jo troe det er allernyeste Mode.“

„Cosina er en rigtig sød lille Pige,“ udbrod hun med Barm og saae nu op. „Men det var allerede godt nok, da vi sad hist i Hjørnet, der blev hun allerede lagt Mærke til og leet af — og det tog hun sig saa nær, at jeg ikke kunde bevæge hende til at sidde der længer,

ffjøndt jeg forestillede hende, at man lettere faaer sig en Svingom, naar man sidder paa et Sted, hvor man falder i Dinene.

„Saa er jeg meget bange for, at Colina har fundet vort Bal saa ufordrageligt, at hun paa en eller anden Maade har vidst at skaffe sig hjem.“

„Det er næsten rimeligt,“ meente Ida, og faae igjen mod Gulvet „og ret beklageligt, — men see — de stille sig op!“

Vi søgte at trøste os over lille Colinas Flugt ved at styrte os i Dandsens Hvirvel igjen. Og en Hvirvel blev det med Ida. Jeg havde kun det mod hendes Dands, at man slet ikke mærkede, man var Herre, men reves bort med hende som ved en mægtigere Svingkraft.

Maaskee tog hun sig det ogsaa noget for nær, for nu skal Du høre!

Midt i en af vore stærkeste Hvirvler standsede hun og slap min Arm saa pludselig, at jeg nær var falden om mod de Andre. Hun havde faaet Næseblod, og løb nu ud for at faae det standset. Jeg løb bagefter for at være til Nytte og see, hvad jeg kunde gjøre. Blandt Tjenerskabet var der just nu den største Travlhed, hver havde sit at tage vare. Da vi raabte paa Vand, kom det seent og i et Glas, og da det ikke kunde bruges, kom det atter seent og i en Karaffel, som jo heller ikke var til Nytte. Jeg veed ikke, hvad der var bleven af, hvis der ikke midt i Hurlumheien havde viist sig, ret som skudt op af Jorden, en lille rolig Skikkelse, bærende et Bandfad og Alt, hvad der just behøvedes.

„O Tak! Tak, søde Colina,“ udbrød Ida i stor Bevægelse, „jeg — o jeg har ikke fortjent det af Dig.“

Colina faae forundret paa Beninden, som snappede

Fadet fra hende og løb hen til en affides Krog, som om hun helst vilde hjælpe sig selv.

Hun fulgte imidlertid.

„Nei, nei kom mig ikke nær,“ raabte Ida, som i en Raptus af Hestighed, „jeg veed dette er Straf, en velfortjent, som ogsaa traf mig midt i min syndige Glæde.“

Den lille mørke Pige saae spørgende paa mig. Jeg kunde hverken gjette eller forklare hende det, hun vilde vide. Men jeg sagde, at vi havde savnet og søgt efter hende.

„Har De?“ sagde hun og syntes oplivet ved at Nogen havde tænkt paa hende, „jeg havde fundet saadan en rar Krog bag Musikanterne; der kunde jeg see Alting, men Ingen let opdage mig. Derfor saae jeg strax, da Ida løb bort fra Dandsen; vi kjende jo hinanden, og jeg veed, at hun oftere har haft dette Tilfælde, naar hun danser; derfor løb jeg ned i Kjøkkenet og gjorde Anstalter.“

„Men hvem kunde nu tænke paa at søge Nogen bag Musikanterne,“ sagde jeg lidt skamfuld over, at hun havde fundet Pladsen der mere „rar“ end foran dem.

„Ida vidste nok hvor jeg —“

„Colina! kom Colina og hjælp mig;“ raabte nu Ida overlydt, og med Skræffens Hast løb Colina hen til hende, uden at have fuldført sin Sætning. „Gaa, Esbern,“ befalede Ida mig med en tvungen Fatning, „gaa Din Vej, mens Colina hjælper mig, og kom saa om lidt og engager hende til Cotillon; det er da det Mindste, Du kan gjøre.“

Nu skulde det gaae ud over mig, alt hvad der var forfømt. Dog, da det syntes at trøste Ida i Noget, hun selv havde paa Samvittigheden, lod jeg det gaae.

Jeg var saa opjat paa, at gjøre min Feil god igjen, at jeg indfandt mig for Veninderne endnu vare færdige med det, de havde at sige hinanden, som var heelt bevægelige Ting fra stakkels Idas Side, for jeg hørte endnu hun sagde med Taarer:

„Jo, det er en smuk Løn, jeg giver Dig, for de mange Fornøielser, jeg har haft hos Dig. Saadant et affhyeligt stivt Bal som dette har her heller aldrig været før. Men“, trøstede hun tilsidst, „med Esbern vil Du nok komme til at more Dig. Han er en Brodersøn af Huset, dandsjer udmærket, og bliver nok engang et stort Geni. Han skriver allerede smaa bitte morsomme Vers.“ Hun vedblev saaledes at gjøre mig vigtig og mærkvardig, saa jeg rigtig morede mig derover; thi det blev jo kun sagt, for at jeg tilsidst skulde gjøre det Hele godt for lille Colina.

Da jeg afbrød Lovialen ved pludselig at træde frem i al min Herlighed og bukke for hende, blev hun først, som Du kan tænke, heel forfrækket, men ved at see paa mig, fik hun Mod igjen. Dog nu kom en anden Sorg; den gjaldt tydelig hendes Paaflødning, thi hun saae frygtfom ned ad sine Klæder, og da bekymret spørgende paa Ida.

„Sara paaftod, hun vidste hvordan det skulde være, og vil altid saa gjerne pynte mig,“ sagde hun modfalden, „Du selv troede jo ogsaa, Ida, at — —“

„Vær nu ganske rolig, jeg gaaer selv med,“ afbrød Ida rask og med vigtig Mine og gav os Tegn til at gaae.

Hun ledsagede os nu ind i Salen med moderlig Anstand, og syntes herefter at finde stort Behag i sin Bessytterstilling.

Da jeg havde dandsset første Gang ud med min lille Dame, og mærket, at de røde Skoe forstod fuldkommen, hvad de skulde, blev jeg igrunden mere usgjerrig end før efter at vide, hvor hun egentlig hørte hjemme. Det undrede mig derfor ikke, at Peter kom hen til mig i samme Diemed; men han saae saa streng, og tillige ængstelig ud, da han halvt hvidskende erkyndigede sig derom, at jeg et Dieblis kom i Forlegenhed, thi jeg vidste ikke Andet om hende, end at hun var Idas Veninde og hed Colina.

Formodentlig havde man igjen smilet af de røde Skoe og den lille solbrændte Pige, fordi der nu ikke var Andet at more sig over og hvidske om paa Peters Bal, saa vel var det holdt i Stilen. Men desto omfindtigere var han, for det var tydeligt at see, at Noget ret havde ærgret ham; rimeligt var det igjen Gratierne, der havde leet.

Dog, Ida var nu paa sin Post, hun havde hørt eller gjettet, hvad Peter spurgte om, og kom mig til Undsætning. Hun førte Colina hen for Peter og sagde: „Frøken Colina Erichsen fra Jamaica“, og tilføiede hvidskende og polidst: „Arving til umaadelige Plantager.“

Peter slog med Hovedet ad det Sidste: han vilde kun vide Navnet, sagde han, da det var tøsset ikke at kjende sine egne Gjester, og en Forsømmelse af Ida ikke at have præsenteret en saa fremmed lille Dame for Husets Folk. Nu vilde han oprette det Forsømte.

Med en Undskyldning ret i voksen Stil, som optoges med Forundring af lille Colina, ligesom hele efterfølgende Ceremoni, bød han hende Armen, og gif da om og forestillede hende for Gratierne, og hvem han ellers

lystede; af Maaden hvorpaa han gjorde det, saae man, at han ønskede hun skulde tages Hensyn til.

Det var slet ikke faldet mig ind, at Colina var fra Udlandet, skjøndt hendes noget fremmede Paaflødning og mørke Hud vel kunde tyde derpaa; men hun talte saa reent dansk uden mindste fremmed Tonefald, som om hun aldrig havde været uden for Landet. Hun havde jo ogsaa nylig viist sig saa huuslig og hjemlig i den lille Affaire med Ida, saa at det næsten lød eventyrligt, at hun skulde være fra et saa fjernt Himmelstrøg.

Den høitidelige Præsentation hjalp imidlertid vidunderlig paa Skoene, Dragten og det Hele. Da man fik at vide, at hun var saa langt borte fra, var dette jo strax noget Eget. Maaskee ogsaa den Snak, som hurtig kom omkring, om hendes mange Plantager, gjorde Noget; for saadan er Folk. Selv Rasper kom tilsidst og vilde ogsaa dandse med „den lille Havfrue,“ saaledes kaldte man hende nu for de mange Berlers Skyld, hun var pyntet med, og som man nu vidste vare ægte. Nogle havde ogsaa opdaget, at hendes Kjole var af langt finere Stof end nogen af de Andres.

Der var det ved Colina, at hun ikke saae ud som om det morede hende mere at dandse med den store Rasper end med mig. At dandse morede hende, ja det saae jeg strax; hvor oplivedes ikke derved det lille mørke Ansigt! et heelt andet blev det end før. Jeg veed nu for en anden Gangs Skyld, at det lønner sig allerbedst at dandse med dem, som sidde i Krogene.

Vi gif nu tilbords, hver, efter Skik og Brug, med sin Dame. Jeg veed ikke, hvor det kom sig, at Colina og jeg fik vor Plads lige hos Gratiérne, Rasper, Peter og de Første. Jeg veed bestemt, at jeg ikke trængte mig

frem eller havde nogen Langsel efter at komme i saa fornemt Selskab, og Colina ønskede kun at sidde i Nærheden af sin Veninde, Ida. Men vi var allerede bragte til Eade, da vi saae hende langt borte i mindre skinnende Omgivelser. Hun nikkede til os med sin moderligste Mine, som om Alt var i Orden, og hun havde nok i vor Herlighed.

Jeg har undertiden hørt En og Anden klage over Sult, naar de kom fra rigtig fine Selskaber, og jeg begriber nu hvorfor; det er jo næsten ikke muligt at faae Noget at spise for Alt det, der gaaer omkring, især naar man hvert Dieblis faaer Paamindelse om, „at passe paa, at Damen Intet mangler.“ Blot man vilde have ladet os i Ro; men nu blev der ordentlig gjort et Væsen af Colina, som i hoi Grad generede mig, og ikke mindre hende. Hun havde nemlig al sin Opmærksomhed nødig for at bære sig rigtig ad med de kunstige, ukjendte Retter, der bødtes om, og flere Gange kom hun dog til at spise det med Skee, som skulde spises med Gaffel, og omvendt, hvilket altid gjorde hende yderst forlegen, naar hun opdagede Feiltagelsen. Gratierne undlode aldrig at smile deraf, men nu var det godmodigt.

„De er vist vant til ganske andre Retter i Vestindien?“ sagde den Ene, mild og deeltagende.

Colina undlod at svare, som om der slet ikke blev talt til hende. Hun havde altfor travlt med at faae sin Skee ombyttet med en Gaffel, da hun saae, hvorledes de Andre bar sig ad med en ny Ret.

Gratien smilede som før, boiede sig henimod hende og sagde næsten ømt: „De er vist meget ung?“

Colina saae nu op og svarede: „Ja, jeg bliver fjorten Aar til Paaske.“

„Fjorten Aar! min Gud, saa er De jo saa godt som voksen.“

„Nei, det var ikke godt for mig!“ sagde Colina, „jeg har endnu saa Meget at lære. — Hvor gammel er De?“

„Aa, jeg er meget gammel,“ svarede hun med et Suf, og lod Hovedet hænge, „jeg skal confirmeres til Sommeren — saa gaaer det stadigt op mod de Tyve — det er grueligt! Finder De ikke, jeg er frygtelig gammel?“ spurgte den lille Tøsje nu Rasper, og vendte Ansigtet henimod ham.

Jeg forstod ikke ret hvad han svarede, men han gjorde sagtens lidt Aar af hende, som hun ogsaa for-
tjente; for det var da igjen altfor voldsomt barnligt; og barnlig var hun jo forresten slet ikke. Snarere kunde man have svaret: „jo, Du er rigtignok frygtelig gammel,“ for i visse Maader var hun det.

Det varede ikke længe før Rogen igjen begyndte med dette Bestindien, henvendt til Colina, som hun dog ligesaaalidt besvarede som sidst.

Endelig tog Peter sit Glas og sagde saa høit, at en god Deel ved Bordet maatte høre det: „Maa jeg drikke et Glas med Dem, Frosken Erichsen? — Deres fraværende Faders Skaal.“

Hun saae overrasket paa ham; „Min Fader! at han er død,“ var det sørgmodige Svar.

„Deres Moders da.“

„Tak!“ Hun oplivedes igjen, og stødte sit Glas saa haardt mod Peters at det klang over hele Bordet, og han blev lidt slaa, da det jo ikke skal være Mode at klinkse.

„Jeg er vis paa, at Deres Fru Mama,“ sagde

Kasper med venlig Spøg henvendt til Colina, „hvis hun nu tager sig en lille Tur i sin Gyngestol eller under Palmetræernes Skygge, vil have hørt Glasfenes Klang i Dromme og modtaget en Hilsen. . .“

„Ah, De troer vist Moder er i Vestindien,“ afbrød hun ham her med et Smil, som om hun fattede lidt af Meningen, „men hun er Gud skee Lov meget nærmere“, og hun saae ganske lykkelig ud.

„Aha, hun opholder sig her! . . . Det maatte jeg have tænkt . . .“

„Nei, just ikke her i Byen, fordi hun nødig vil forlade det Sted, hvor Fader døde, og hvor hans Grav er.“ Colina saae atter meget alvorlig ud.

„Saa Deres Fader døde her i Landet?“ spurgte Kasper, der var bleven nysgjerrig.

„Ja, i Ville=Snøde, hvor han var Kirkesanger og Skolelærer.“

Naada! hvor Alle forstummede.

„I Ville=Hvad?“ spurgte Kasper med sammenrynkede Dienbryn, som om han maatte have hørt feil.

„I Ville=Snøde,“ svarede Colina, rolig passende sin Gaffel.

Kasper saae til Peter, og Peters Blik fløi med et forfærdeligt Udtryk af Overraskelse og Brede om i hele Kredsen, for tilsidst at heste sig paa Ida, som jo var Skyld i det Hele; men hun sad langt borte i munter Passiar med de hende Nærmeste og bemærkede slet ikke, hvad her foregik.

Gratierne derimod bemærkede Alting, de sadde os jo saa nær og, idet de kastede ubeskrivelige Blikke til hverandre, morede det dem at lade, som om de heller ikke havde hørt Navnet rigtig, saa Colina maatte gjentage

dette „Lille=Snøde“ til alle Sider, uden at tænke paa, der kunde være noget Morsomt deri.

Nu maa Du ikke troe Andet, end at Peter ligesaa godt som Enhver veed, at Skolelærerstanden er en håderlig Stand, og til enhver anden Tid vilde han have erkjendt det. Men nu, efter hvad der var handet, ... og jeg troer nok, at han havde gjort en Smule Spæl af Colinas vestindiske Plantager for at hævne sig lidt paa dem, som havde leet af hans Balgjest — kom disse Oplysninger om Skolelæreren i Snøde saa overrassende, saa ubehagelig forvirrende, ja ydmygende for Peter, at han nok et Dieblis kunde tabe Fatningen.

Da, som Du kan tænke, Flere end Rasper rettede spørgende Blikke henimod ham, sagde han først: „her er skeet en Forveksling,“ men istedet for at sige det roligt, sagde han det hidst og mumlede mellem Tænderne, med lynende Dietast hen mod Ida, — „man har bildt mig Noget ind — Ida skal staae mig til Regnskab, hun har benyttet sig smukt af min Tilladelse“

Her standsede han dog, da Colina, opmærksom ved Idas Navn, saae op paa ham. Rasper ilede ham nu ogsaa tilhjælp med en Spøg, som Alle loe af, kun ikke Colina, som heldigviis ikke havde fattet, hvad Talen var om, takket være alle de Knuder, Netterne vedblev at gjøre hende.

Men at Peter var bleven reent forstemt ved denne Hændelse, kunde jeg see paa ham, og jeg troer ogsaa, at den var Skyld i, at han fra det Dieblis af anstillede sig mere lystig end han var, og drak flere Staaier end han ellers havde villet. Og det maa igjen være Arssag i, at den lille Tale, han i flere Dage havde øvet sig paa i Smug, for at faae den ret i Stiil, gif

istykker for ham, ja, i mange smaa Stykker uden mindste Sammenhang, saa den heldigst kunde optages som lutter Voier; og det sørgede Onkel og Kasper ogsaa for, at den blev. Men da Anlægget i hvert eneste Stykke var høitideligt, og Peter selv følte ved det, var det daarlige Voier for ham, og jeg saa, at det var med stor Anstrengelse han holdt Taarerne tilbage, da de Andre loe allerstærkest. Han vilde dog endnu flere Gange have talt, og det var med Moie Onkel og Kasper afholdt ham derfra. Anden Dagen kunde han slet ikke lide, at høre Tale om denne Periode af Ballet.

Det var nu Skjebnens Bestemmelse, at den lille Skolelærerdatter ikke skulde berøres af Noget, som kunde have forstyrret hendes Fornoielse over Ballet, og den Opmærksomhed og Venlighed, som tilsidst fra alle Sider kom hende imøde; thi neppe var vi kommet fra Bordet, før „Froken Erichsens Vogn“ blev meldt, og hun lod sig ikke bevæge til at lade den vente, medens hun dandsede rundt med mig. Hun søgte kun at finde Ida, som da ogsaa kom og med moderlig Omfarg svøbte hende ind og førte hende bort med sig som sin Eiendom. Ida unddroges derved fra det strenge Regnskab, Peter havde truet med, men opsat til efter Bordet.

Efter deres Vortkjørsel veed jeg ikke Andet at sige om Peters Bal, end at — det gik af i god Stil. Livligt kan jeg i det Hele ikke kalde det, da det Lidt efter Lidt ligesom blev Mode blandt Herrerne at være dovnede ved Dandsen. Jeg troer nok, at de store Fættene havde nogen Skyld heri, og dernæst den Ubefat, Skade. Kasper maa nu være meget forfjænt, da han endogsaa inde i Balsalen, trods de mange Lys, bestandig behøvede sit Dieglas, naar han vilde udføge sig en Dame, og saa gif

han gjerne imellem Dandsene med en af de andre Fætttere under Armen, frem og tilbage og saae hele Rækken af Pigerne igjennem. Ikke saa snart mærkede Skade det, før han ogsaa fik fat i et Dieglas og en Kammerat under Armen, og teede sig da akkurat paa samme Maade som Rasper. Blev nu den lille Dame, min store Fætter havde udseet sig, alligevel snappet bort fra ham, saa kastede han sig gjerne hen paa en Sopha eller Chaiselong og hvilede Dandsen over. Han var jo hjemme og er i det Hele noget gammel af sig. Men Skade, den Tosse, troede nu strax, at det var fiint, og fandt snart en Sopha, hvor han strakte sig paa en lignende Maneer, og lod dem dandse, som havde Lust. Nogle Svaghoveder af de andre Skolekammerater vilde nu ikke være mindre paa Mode end den slotte Skade, saa at Peter og jeg tilsidst maatte purre dem ud af Krogene for at engagere.

Det var saaledes, at vort Bal næsten stod Fare for at blive et gammelt Bal istedetfor et ungt.

Men det er nu Altsammen Noget, som kan træffe sig paa ethvert Bal, og gjør egentlig ikke Brud paa Stilen.

Peter kunde i det Hele dog være tilfreds med sit Bal, og det var han ogsaa efter nogle Dages Forløb, da han havde overvundet en Deel af sine Smaaærgrelser. Enhver af vore Balgjester, som vi mødte og stodte paa, var jo ogsaa fuld af Roes over det: „den smukke Belefsning, den smukke Decoration af Balsalen, det smagfulde Arrangement i det Hele,“ og jeg troer nok, at Alle følte en vis Tilfredsstillelse over at have været med.

Kun een Ærgrelse kunde Peter ikke ganske overvinde, og det var den, som Ida var Skyld i, „ja, som hun havde paaført ham af Ondskab“ sagde han, „fordi hun

formodentlig ikke havde faaet dandset nok, som altid var Tilfælde med hende, og saa paa denne Maade vilde hævne sig paa ham, da Ballet nu engang var hans. At benytte sig saaledes af den Tilladelse, hun havde erholdt til at indbyde en Veninde ikke fordi han havde det Mindste mod lille Colina! baade han og Kasper havde jo dandset med hende og derved ført hende frem for Lyset, — men det var dog tydeligt at see, at Skolemesterens Datter fra Lille-Snode ikke var vant til at komme saadanne Steder. Han var ogsaa vis paa, at Ida netop havde valgt hende blandt sine Bekendtskaber fra Skolen, fordi hun ikke ønskede at have Nogen med, der kunde tage Dandserne bort fra hende.

Saaledes vedblev Peter at brumme, naar han kom i Hede, og betragtede det med Colina, som en heel Skandale, der jo dog kun var en Feiltagelse. Men det var ogsaa Kasper, som ikke kunde lade den Ting sove hen, da han sikkert ogsaa havde ærgret sig saa smaat for sit eget Bedkommende. Ida maatte takke sin gode Lykke for, at vi i mange Dage efter Ballet ikke traf hende nogensteds, da hun ellers nok var bleven taget dygtig i Skole for den Spøg, hun havde drevet.

Jeg paastod altid, at Ida kun havde sagt det om Vestindien og Plantagerne for at skaffe sin overseete Veninde lidt op at see, eller med andre Ord, en Smule i Vinden. Dog, det bleve de allermest ærgerlige over, faae jeg nok.

Du veed, at naar man gjør Bal først i Julen, eller kort før, saa faaer man siden nok at gjøre med at tage mod Invitationer til alle Baller der følge efter, og saaledes kom de da den Juul fra Dufels Huus ret

i en Hvirvel af Baller, saa de hver Dag havde noget Nyt at tale om og tænke paa.

Den Tilfredsstillelse havde dog Peter, at intet Bal kunde, med Hensyn til Udstyrelse i alle Maader, maale sig med hans, især i eet Punkt; her havde man havt de tre Gratier samlede, paa de andre Baller havde kun een, høist to figureret.

Naar der ved saadanne Udtalelser gik en mørk Sky over Peters Pande, vidste jeg, at ved Siden af Gratierne, saae han det lille solbrændte Ansigt af Skolelæreratteren fra Lille-Snøde og alt det Forkeerte, som hang sammen dermed; men det tabte sig dog lidt efter lidt i Glandsen af alt det Dvrige.

Saaledes var Colina omtrent forglemt; vi havde en heel Uge ikke nævnet hendes Navn, ikke engang Idas; hun var som forsvunden. Da kom en Dag Lise, Stuepigen, Du veed, snisende ind med et Brev til Peter og mig; hun vidste ikke til hvem af os hun skulde levere det, men gav det dog til Peter, skjøndt mit Navn stod først.

Vi fik travlt med at see udenpaa Brevet, hvor der var skrevet med en ganske smuk, men ikke ret flydende Haand, begge vore Navne.

„Der skal nok Svar paa strax, siger den snurrige Fyr, som bragte det,“ sagde Lise, og nu mærkede vi, at det ikke var Brevet, men Budet hun lo af. „De skulde bareste see ham,“ forklarede hun sin Munterhed, „han seer ud som en Isbjørn og neier ved hvert Ord, han siger.“

Vi maatte dog allerførst læse Brevet.

„Naa!“ udbrod Peter, saasnart han saae Under-
skriften, „der har vi Følgerne! Det er naturligtvis en

venlig Indbydelse til et Zulebal hos Skolemesteren i Lille=Snøde, det vil jeg heelt og holdent ffjenke dig;“ og han ffjenkede mig strax heelt og holdent Brevet.

Jeg gjorde ham opmærksom paa, at Skolelæreren jo var død, og læste da Brevet. Ovenover stod:

Til de Herrer E. & P. Tommasfen! men ffrevet med en anden og flugtigere Haand end det Øvrige; vi gjættede strax, at det var Idas Narrestreger. I det lille Brev selv stod med samme reelle Bogstaver som i Ud=ffriften:

„Jeg har faaet Tilladelse af min kjære Bedste=fader at indbyde Dem til et lille Zulebal, eller Zulegildet til imorgen Aften“

„See der har vi Zulegildet!“ afbrød Peter; hele den ubehagelige Historie fra Ballet kogte atter op hos ham.

„ og jeg haaber, De vil glæde mig ved at komme,“ læste jeg videre, „men dersom de ikke Begge kan“

„Nei, det kan hun være vis paa,“ mumlede Peter.

„saa kom idetmindste een af dem, og dersom et Par af deres Skolekammerater ffulde have Lyst at følge med, da vær saa god at indbyde dem for mig, da jeg ikke selv ffjender flere store Drengene her i Byen.“

„Det var saamænd ogsaa meest passende, at hun holdt sig til Drengene i Lille=Snøde,“ sagde Peter næsten smysende, ffjød sig i Beiret og knappede sin nye Livsfjole omkring sig. „Har man hørt Mage,“ raabte han, da jeg læste Modtagelfestiden, „at give Møde Klokken fjer, affurat som om vi vare smaa Pattebørn.“ — Dog —, der ventede ham en Overrasselse, og det var ved Slutningen af Brevet; her oplystes nemlig, at Colinas

Bedstefader var en Capitain Erichsen, som tæt udenfor Byen beboede et Sted, der bar Navnet — Jamaika!

„Jamaika!“ gjentog vi lidt overraskede, og der syntes pludselig at gaa et Lys op for Peter. — „Kan du ikke huske,“ sagde han eftertænsom, „at, da vi i Begyndelsen af Sommeren besøgte Tante Røllike, som jo boer derude af, viste hun os et nyt opført Sted, det prægtigste af alle de smukke Bygninger, der laae rundt om, og det forekommer mig nu, at der stod Jamaika over Døren eller Porten.“

Jeg mindedes nu ogsaa, at Tante Røllike havde viist os saadan et Sted, og tvivlede ikke om, at Peter huskede rigtig med Navnet, da han har mere Die for slige Ting end jeg. Derimod kunde jeg huske, at Tante Røllike ved samme Leilighed sagde: „Der boer en Mand, som har Hjertet paa det rette Sted og fortjener sin Rigdom.“

„Hvad skal vi saa svare?“ spurgte jeg Peter. Han gav ikke strax noget ligefrem Svar derpaa, men begyndte at unddfylde Ida. Hun havde ikke været saa underfundig og usand, som han troede, han havde bedømt hende for haardt.

Deri var jeg enig med ham, men da han nu vedblev at tale kun om Ida, og sagde, at det var egentlig hende, han ikke vilde træffe sammen med paa Colinas Bal, da han troede, at hun med Forsæt havde narret ham, men derimod slet ikke havt noget videre imod Ballet selv, saa blev vi ikke enige længer. Han havde jo nylig talt, som om han var vred paa Colina og hendes Bal.

Han sagde, „at det ikke var sandt, han havde kun ikke havt Lyst til at tage saa langt ud paa Landet, da han ikke engang vidste, hvor Lille-Snøde laa.“

Jeg sagde, at da Brevet kom med et Bud, havde han strax vidst, det var herfra Byen, eller ikke langt udenfor, og at Colina desuden i Begyndelsen af Brevet havde nævnet sin Bedstefader, men rigtignok ikke strax hvor han boede, eller om han var Capitain eller Skipper.

Nu blev Peter hidsig, da han troede at jeg meente, han havde viist sig storagtig, og det gjorde jeg egentlig ogsaa; han lod mig nu høre mine Feil, og vi vare i et dygtigt Mundhuggeri, da haarde Fingre bankede paa Døren.

„Kom ind,“ raabte Peter, og ind af Døren stat et guult, med Rynker og Nr gjennemfuret Ansigt.

„Budet!“ raabte vi begge, for vi havde reent glemt det.

„Med Forlov at bede de Smaa skynde sig lidt, at jeg kunde sætte fra igjen og styre Coursen videre,“ sagde han, idet han kom indenfor og neiede.

Det var rigtignok en kostelig Figur at sende omkring med Balinvitationer; Lise havde Net til at lee og sammenligne ham med en gammel Isbjørn. Han var iført en stor laaden Pjekkert, der var knappet lige op til Hagen, og en blank Hat holdt han i Haanden, saa vi ikke kunde tage feil af, at det var en gammel Smand; men en saadan Djener sendes i Almindelighed ikke ud fra et elegant Huus, som det vi forestillede os.

Ikke destomindre var knap hans gule Ansigt vendt imod os, før vi kappedes om at sige, at „vi kom,“ kom begge, og takkede ivrig og mange Gange for Indbydelsen, — hvorpaa den Gamle nikkede skjelmss til os, som om han ikke ventede andet, neiede og gik.

„Kan Du nu see, jeg er liberal,“ sagde Peter, „han

lignede ikke i mindste Maade det Jamaika, jeg mener, men ikke destomin“

„Men ligesaa lidt Ville=Snøde,“ lo jeg, dog ikke for at optage vor Strid, som Peter heller ikke tænkte paa, for vi havde paa engang faaet Humøret igjen. Sagen var, at den gamle Somand havde noget saa uimodstaaeligt Tilløkkende som Indbyder til en Nystighed, ret som om han selv paa det Underligste var interesseret i Sagen, og lovede os smukke Leier, saa at vi begge uvilkaarlig gav efter for Indtrykket, baade af Nyst og Nysgjerrighed.

„Der maa,“ sagde Peter grundende, da vi saae ham krøbse mod Vinden over Gaden og ligne saa lidt en af de stive Tjenere, der ellers holdt aflevere saadanne Invitationer, „der maa være et andet Jamaika end det, jeg mener; og var det maaskee en Hukommelsesfeil, at den smukke Bygning hed Jamaika?“

Det troede vi nu begge, og at det blot var faldet os ind, fordi Colinas Jamaika skulde søges derude.

„Gjør mig nu blot een Tjeneste!“ sagde Peter. „Lad det være nok med at vi komme begge, — ingen Indbydelse forresten! Vi maa dog først see, hvad Huus det er og hvad Bekjendtskab, man har gjort.“

Med Nysgjerrighed imødesaae vi Ballet, men da Aftenen kom, syntes mig dog, at Peter sunkede mere end nødvendigt, før vi endelig kom afsted.

„Jeg troer,“ sagde Peter paa Veien, „at Bedstefader Erichsen er en gammel ærlig Skipper, der har bygget sig et Hus et Sted her, for at tilbringe sine gamle Dage i Ro, med sin Kammerat, den gamle Ulf, der bragte os Indbydelsen. De to have vist deelt mange Farer sammen, og det kan blive ret interessant at høre derom. Sandt at sige er jeg noget træt af alle disse

Bulebatter og er ikke stærk opfat paa Dandsen. Jeg har hørt, at saadanne tarvelige Baller kunne undertiden være de allerbehageligste, fordi man kan være saa uhyre ugeneert der. Naar man blot vil komme, saa er man som en Foræring, siger Rasper for Spøg." Peter lo.

Jeg var dog næsten bange, at han selv beredte sig paa at spille fornem for Alvor paa den gamle Skipper's Bal.

Vi var nu udenfor Byen, forlod de oplyste Veie og kom ind paa mørke, os ubekjendte.

Hvilken Afstrog skal vi tilsidst lande i, tænkte jeg, og syntes slet ikke det kunde være der, hvor vi sidste Sommer besøgte Tante Røllike; vi havde rigtignok den gang spadseret ad Stierne derhen, og ikke ad Rjoreveien.

"Colina er naturligviis her for at uddannes til Lærerinde," vedblev Peter, „men det vil vistnok tage Tid, hun er saa grumme barnagtig."

"Det finder jeg meget behageligt, naar man ikke selv er voksen," svarede jeg.

Vi fik ikke talt videre, før der faldt et stærkt Lysstjær ind i Bognen.

"See saa, nu er vi der," sagde Peter og boiede sig frem mod Vinduet.

Men vi var der dog ikke endnu, men kun dreiet ind i en Allee, der var vel oplyst med Lamper.

Vi taug Begge, for nu kunde vi dog ikke vide, hvordan dette vilde ende, og om det ikke snarere blev til det, vi først havde antaget, end til den tarvelige Bolig, Peter for Spøg kaldte et Hus.

Den Sag blev snart afgjort, da vi holdt for den stadfælgende Bygning, som vi Begge, men Peter især, gjenkjendte fra om Sommeren.

Der saae ud til Fæst og Smul! og Belysningen var

der ikke sparet paa; men der stod ingen Tjener ved Døren for at modtage os. Derimod stode Dørene vidt aabne, saa at vi dog ikke vare luffede ude.

Naar man just har sat sig ind i, at Alt er saa tarveligt og jevnt, og saa smaat har troet, at man selv, naar man endelig engang kom, er som Rosinen i Pølsen, saa er der strax noget overrassende ved at skjønne, at man ikke videre er savnet eller ventet paa. Det var vor første ubehagelige Følelse, da vi holdt for Døren og saae paa Huset eller op til Husets oplyste Vinduer; for det var tydeligt at see, at Alle vare i Køre indenfor og Noget i fuld Gang, som gik ypperligt uden os; de hurtige Skiftelser, som fore forbi Vinduet, beviste det.

Vi burde nu have været midt imellem dem derinde og ikke her i Vognen, indsaae vi. Det var jo en Time efter den Tid, vi vare indbudne til at komme.

Lidt skamsfulde stege vi ud, og ret flaue begave vi os ind ad den store aabne Dør til den oplyste Gang eller Forstue. Men der var Ingen, som brød sig mere om vor Skam eller Flauehed end om vor Ankomst; vi vare kort sagt ganske slaaet i Glemmebogen, eller opgivet at see som Gæster.

Vi havde ikke nødig at spørge os for til hvad Side vi skulde gaae, for at komme til Selskabet, det havde vi seet udenfor, men vi meente dog, det var lidt stødende, at vi saa ganske vare overladte til os selv.

„Saa“, sagde Peter hvidskende og maalte Gangens Høide med Dinene, „jeg troer her er to Alen høiere til Loftet end hjemme“, og en underlig Forknythed betog ham, saa han imod Sædvane ønskede, at jeg denne Gang skulde gaae først ind.

Jeg aabnede da Døren og gik ind; dog — dette

var endnu ikke Salen, men et Mellemværelse, hvor vi befandt os lige for en Klynge af Huustyende. Alle havde de samlet sig bag Portieren, der hang for Indgangen til Salen, men dækkede den dog kun saaledes, at der var Abninger, hvorigjennem Lurerne kunde see, hvad der foregik.

Vor Indtrædelse fik nogle af dem til at see sig om; det var Negerer, Negerinder og et Par Børn af samme Farve. — Hvor fremmed og nyt! som om vi vare langt borte fra vor sædvanlige Verden; — men vi vare jo ogsaa paa Jamaika. Ingen af dem brød sig imidlertid om at standse den Latter, hvori de næsten vare qualte, da de gjorde sig Umage for at lee dæmpet for Selskabets Skyld. Børnene vare dristigere, lagde ingen Tømmelse paa deres Glæde og syntes slet ikke bange for at blive seet i Salen.

En Person, vi ikke før havde bemærket, gjorde nu et Krumspring ud af Klyngen, purrede sig i Haaret som i Fortvivlelse over en stor Forsømmelse, og spurgte da: „Hvorfra vi vare komne — fra Polar- eller Bændredsen? — da han forgjæves havde staaet paa Udkiksbakken hele Aftenen for at møde os i Opseilingen“. Men vi saae tydeligt, at den gamle Stjelm ikke brød sig en Smule om „Forsømmelsen“.

Det var Isbjørnen, men vi kjendte ham neppe igjen, da hans Dragt var undergaaet en Forvandling, og forfrev sig nu fra et langt varmere Klima. Den var meget lys — gul eller hvid — og gjorde ham en heel Deel lettere i alle Bevægelser, saa at han her som Tjener slet ikke tog sig saa tosset ud, som det forekom os, da han bragte Indbydelsen, skjøndt altid eiendommelig.

Han var dog nok mere en Art Overopsynsmand

over de Andre, som han nu aabnede os en Vei imellem hen til Portieren.

Men hvad morede dem i den Grad i Salen? — Hvorover lod stødviiis den overgivne Latter fra Selskabet? — Ja, det var da snart gjættet: man legede.

„Det er altsaa ganske et Børneselskab, vi ere indbudne til“, hvidsfede Peter, og fik nu Mod igjen. „De maa dog indsfylde, at vi et Dieblis maa forstyrre dem i Legen“. Han gif nu først gjennem Veien, der var aabnet os.

Jeg fulgte lige efter og med saa let et Hjerte, som jeg troer, man maa have, naar man skal rigtig more sig.

Da Peter var indenfor Portieren og netop vilde gjøre den Compliment, som han ventede vilde forstyrre det Hele, saae jeg ham pludselig forsvinde for mine Øine og blive revet bort i en flygtende Skare. Og Peter! ... Peter som nylig var traadt indenfor Portieren med saa god Anstand, som det sømmer sig, naar man første Gang træder ind i et fremmed Huus og et fremmed Selskab, — ham seer jeg nu fare hen langs den modsatte Væg med de mest forunderlige Fagter og ugratiøse Spring. Der var en Blindebuk efter ham — og saadan en Blindebuk! — med stærke vidt udstrakte Arme forfulgte han Peter, og hvert Dieblis truede de med at klemme sammen om ham. — Nu, hvilken Fag! i vild Flugt veg Alle for den Frygtelige; hvem skulde da vel lægge Mærke til, at jeg stod der og bukkede; mens jeg tænkte dette, var han nær mig, og mange større og mindre Hænder rev mig med; vi var jo Alle et Sammenhold mod Blindebukken. Den store Mand med de mægtige Arme var tillige en stor Lurendreier; thi naar han aller-

mest famlede hen mod Bøgen, hvor Ingen var, og vi da trofskyldig famlede os bag hans Ryg, løb pludselig et Forsærdelsesffrig, de vældige Følehorn havde han pludselig strakt bag ud, og løb nu baglænds efter os.

Det var nu rigtignok en underlig Begyndelse til et Bal, naar man havde havt Tid til at tænke over det; dog det fik man ikke i den første Tid, men kun til at redde sig og hjælpe dem, der var i Fare. Hvor vi morede os, og hvor vi under Legen bleve kjendte med hverandre, langt bedre, end naar vi blot faae hverandres Navne at vide.

Vor Frygt for at Selskabet skulde være for ungt for os, var egentlig ugrundet, da de Fleste vare vore Jevnaldrende, og der endogsaa var Flere, der kaldte sig Gamle, som nu Blindebukken; det var Capitain Erichsen selv, der rigtignok den Aften var ligesaa godt Barn som vi Andre; for det var mageløst, hvor det morede ham at være Blindebuk, og hvor han lo og sprang og gjorde sig tynd og tyk, da Selina blev det.

Tænk nu bare, at alt dette passerede, for Nogen brød sig om at spørge om vore Navne, eller hvor vi hørte hen. Det var maaffee aldrig bleven bekjendt for Selskabet, hvis vi ikke til vor store Overraskelse havde seet en god Bekjendt af os, nemlig gamle sffrappe Tante Køllike, som agerede her en Art Huusmoder den Aften. Hun kom i Spidsen for en Opdækning af disse rare Vasler, hun er berømt i Familien for at lave saa udmærket, og modtog os med den Brettesættelse, at vi „havde fortjent varme Vasler paa en anden Maade for vort Sinker; men det lignede os! hun havde ogsaa før vi kom givet os vort Skudsmaal paa graat Papir“.

Hun gav os dog begge en Vassel paa den Maade,

vi bedst yndede, og vi mærkede heller ikke, at hun havde givet os noget slemt Skudsmaal, jeg bilder mig endog saa ind, at vi ikke uden hendes Tilladelse vare blevne indbudne; thi hvor hun faaer Indpas, vil hun gjerne raade med, det vil sige, naar man vil høre hendes Raad, ellers ikke.

Nu blev der sagt, at Dandsen skulde begynde.

„Men hvor er Musikken?“ spurgte Peter sagte, og det var der Flere der spurgte og saa sig om efter Musikfanterne, uden at kunne opdage dem. „Jeg skal ikke have det Mindste imod at dandse, naar Capitainen blot selv vil spille paa Kedekam; for veed Du hvad, jeg troer aldrig nogen Rystighed gaaer bedre, end naar de Gamle stille sig i Spidsen derfor“, sagde han, allerede ganske indtaget af Gildet.

„Jeg engagerer strax“, udbroød han, da Colina netop gik over Gulvet hen til sin Bedstefader, og saa foer han forbi os Andre for at være den Første, der viste Husets Datter den brugelige Opmærksomhed. Men han maatte pænt finde sig i et Afslag. „Colina var hjemme“, hed det, hun maatte først see, om de andre Smaapiger fik Dandsere, de vare jo hendes Gjester.

„Hvor gammeldags, hvor lidt i Stil“, mumlede Peter, men han kom snart i Humør igjen ved at see paa denne prægtige gamle Capitain, der altid havde Noget for til almindelig Moro.

Midt paa Gulvet stod han nu og rystede Gnapposen.

„Nu tænker jeg Selskabet er tilstrækkelig rystet sammen“, sagde han da, „først Blindebukken og saa dette“; han rystede Posen endnu en Gang og kaldte da os Drengene hen til sig. En for En maatte vi række Haanden

ned i Posen og tage en Briske. Istedetfor Nummer stod der et Pigenavn, som vi maatte sige høit; og strax hoppede eller svævede, som det nu kunde træffe sig, en Pige ud af Rhyngen hen til os og stillede sig ved Siden af sin Dandsker, og snart stod vi da opstillede i god Orden, trods al den Munterhed, som ledsagede dette Lotterispil.

Mest Morsskab vakte det, da jeg drog min Briske frem, og læste Tante Kollikes Navn. Det var et Skjelmeri af Capitainen og satte hende i stort Oprør, som dog kun gik ud over mig, da hun tydelig tilkjendegav, at hun følte sin Værdighed allermest krænket ved just at skulle dandse med saadan en Spirrevip, Springsfire og en heel Mængde af den Art, som jeg fik at høre. -- Alle hendes Indvendinger hjalp imidlertid ikke det Mindste, dandse skulde hun nu, og efter Skæbnens Bud netop med min Ringhed. Paa Alles enstemmige Opfordring maatte vi nu aabne Ballet. -- Dette gjorde hun da ogsaa med saa smuk en Anstand og i saa godt Humør, at jeg næsten skulde troe, hendes Brede havde været en heel Deel paa Skramt. Jeg saae under Dandsen lille Colina allerjædft i Rækken svinge sig lystig om med en af de mindste Piger, som ingen Dandsker havde faaet. Flere Gange håndte dette den Aften, og Peter og jeg kastede skamfulde Blikke til hinanden, thi var det ikke vor tosfede Forsigtighed, der havde afholdt os fra at opfylde hendes Ønske med Hensyn til Skolekammeraterne, der var Skyld i, at der manglede Dandsere. Det gik imidlertid værst ud over os selv, som maatte undvære Fornøielsen af at dandse med Colina, thi hun selv lod til at more sig prægtigt. Hun syntes i det Hele den Aften mere at have for Øie, at være Bærtinde end første

Dame ved Dandsen, og tog det saa muntert, som om det ganske faldt af sig selv.

Jeg maa dog ikke glemme at sige Dig, at vi ikke dansede efter Redekam, men vel paa en Maade efter Capitainens egen Musik. Saa snart vi vare opstillede, kom der et gammeldags Orgel eller Positiv tilsyne, hvorved han selv tog Plads, og dreiede nu lystig om, som den bedste Liremand.

Jeg hørte af Ida, at Colina nylig havde lært at danse, og ved denne Leilighed var Orgelet blevet forsynet med ny Musik, saa Intet savnedes i den Henseende.

Ida var, eller agerede en Art Pot og Pande her og gav os af og til adskillige Oplysninger om dette vort nye Besjendtskab, som i høi Grad interesserede os.

Det var ved hiint Dandsecursus, at Ida havde gjort Besjendtskab med Colina, som strax havde sluttet sig til hende med et Slags „Sværmeri“, sagde hun, og da lille Colina endnu var saa ganske fremmed her, var det jo Synd andet, meente hun, end at tage sig lidt af hende, men nu var det ogsaa som om hun „slet ikke kunde undværes her“. Colina foretog sig „i Reglen ikke det Mindste“ uden at raadføre sig med Ida, hvilket ogsaa kom af „at Landets Skikke“ endnu vare hende fremmede.

Da det lod som om Cousine Ida vilde holde lille Colina stadig væk i vestindist Belysning, lod vi et Par Ord falde om Lille Snøde, hvilket tydelig overraskede Ida; det syntes først at give hende mindre Lyst til at tale om Veninden. Men da hun mærkede, at det slet ikke formindskede vor Nysgjerrighed, kunde hun ikke modstaae sin Lyst til at fortælle det „Hele“, kaldte hun det, og fik ret Munden paa Gang:

Colina var slet ikke fra Vestindien (det vidste vi jo) og slet ikke noget Barnebarn af Capitainen og slet ikke døbt Colina; men det var egentlig Tante Røllike, som den lille Cathrine, for saadan hed hun, — kunde takke for den uhyre Lykke, hun havde gjort. „I veed“, sagde Ida, „eller maaskee veed I det ikke, at Tante Røllike har et eget Talent til at opspore saadanne Fattige, som ikke ville være deres Fattigdom bekendt, og paatager sig da selv den gode Fæes Rolle. ... Ja ... I kan nok begribe, at jeg finder det smukt, men der er Andre, som gjøre sig lidt lystige derover, da disse Familier i Reglen ikke høre til den Stand, man i Almindelighed betragter som Trængende. Tante Røllike tager sig det rigtignok meget nær, for det er hende ikke nok at skaffe dem Hjælp paa fine og skjulte Maader, men hun paatager sig endogsaa, at sørge for Familieungdommens Fornøielse. Jeg er nu ganske vis paa, at de fleste, som er her tilstede i aften, er saadanne Familiers Børn. Man kan ogsaa tydeligt see det paa dem ... ei! jeg mener just ikke Klæderne, de er jo ret pæne, Tante Røllike har maaskee pyntet flere af dem af sin egen Pølse, — men læg Mærke til de straalende Ansigter! og saa deres Utrættelighed! man seer tydeligt, at et Halvt er ingen Hverdagsting for dem“, sagde Ida lidt fornemt, „dette er maaskee baade det første og sidste for i Vinter.

Skjøndt Ida gav alt dette tilbødske i en noget sløgt og tør Tone, følte vi dog begge, Peter og jeg, at det egentlig var smukke og rørende Ting, hun fortalte. Det blev mig ved hvert af hendes Ord mere og mere hjemligt her; for Peter gav det derimod Ballet en vis Nyhed. Jeg morede mig saa godt, at jeg slet ikke havde lagt Mærke til, hvor meget eller lidt Selskabet var pyn-

tet; men nu saa jeg, at dette sikkert langt fra kunde maale sig i Pragt med Peters. Men saa var det igjen sandt, med „Utrætteligheden“ og „de straalende Ansigter“ — ja, man behøvede rigtignok ikke her at lede efter et fornøiet Ansigt; — og saa bliver man selv fornøiet og utrættelig. Hverken Peter eller jeg kunde for denne Gang høre længer paa Ida, vi maatte med i de glade Rhynger, vi maatte danske og more os!

Siden, da vi spiste, fik vi Leilighed til igjen at høre en heel Deel af Ida. Thi Ballet — vil jeg betro Dig — var kun et Smørrebrøds = Bal. Men hvilket deiligt Smørrebrød! og hvilken deilig Maade at blive mæt paa! ingen konstige Retter, ingen Gaffelhistorier, ingen Forstyrrelse, før man saaer det til Munden, man har i Haanden. Og saa de Ældre her, der behandlede os Alle eens, og gjorde ikke videre Diffeaarer af Enkelte. Saa den lille Bærtinde, der var saa morsom at see paa, og saa nydeligt forstod at være huuslig og hjemme, ja langt bedre end at være voksen Dame og gjøres Væsen af. Hun forstod dog ypperlig at kjøre i Ring med den snurrige Fyr i de lyse Klæder, og han igjen med de sorte Folk, men Alt i Fryd og Gammen.

Vi saa dog især med fornøjet Interesse paa lille Colina og hendes Omgivelser, da Ida, ved at fortsætte sine Oplysninger om hende, løste os den Knude, hun havde givet os at grunde over, siden vort sidste Møde paa Peters Bal. Historien fik vi som Underholdning ved vort Smørrebrød, saa Du maa undskyldte, at jeg har glemt, hvad Slags Røge og Drifte, der fulgte med.

Colina var jo ikke Colina; den rigtige Colina var død — død paa Jamaika, det rigtige Jamaika. Hun var Capitain Erichsens Sønnedatter, Pleiebarn og nok

frøgtelige Rjæledæge. Hun blev tidlig forældreløs, saa hun havde kun ham, og han kun hende; derfor kunde han slet ikke finde sig i hendes Død, og brød sig en lang Tid efter om Ingenting i Verden. Han havde forhen været Koffardicapitain, og forstod sig ikke en Smule paa de Plantager, han arvede efter hende. Den gamle Baadsmand, som bestandig var hos ham, og syntes bedst om Tjenerstillingen, men igrundern meget mere var Capitainens Ven, maatte dengang tage sig af det Hele; men han forstod sig nok heller ikke ret paa det. Saa var det, at Baadsmanden eller Capitainen fik den Idee, at sælge Plantagerne, drage til Hjemmet og tilbringe deres sidste Tid her.

Det var nu, synes mig, en heldig Styrelse, at de skulde slaae deres Bopæl op lige ved Siden af det Sted, Tante Kollike havde kjøbt til Sommerbolig. Du veed, at hun altid let bliver bekendt med sine Naboer, ikke af Nysgjerrighed eller for at slaae en Pasfiar af med dem, men fordi hun holder af at undersøge, „hvad for Mennesker de er, og hvad de due til.“ Hun stødte af og til paa den gamle Baadsmand, der tog sig af Alt, medens Capitainen sad indenfor lukkede Døre og tænkte over sin Sorg, og troede allerhelst at han var daarlig, ja dødsfyg, fordi han var fjed af Verden. Tante Kollike hørte gennem Baadsmanden hele Historien. — Hun mærkede dog snart, at den gamle Eneboer havde nogen Tilboielighed til at gjøre Vel, da ingen Fattig gif tomhændet fra ham; men ogsaa at flemme Folk benyttede sig deraf, saa at han hjalp flere Uværdige end Værdige. Det er nu lige imod hendes Princip, at være, hvad hun kalder „jappegod“, og hun siger ligefrem, at det er Synd at give islæng; hun vil have System i Velgjerningerne.

Det gik da endelig saavidt, at Tante Kollike, opmuntret af Baadsmanden, afslagde den gamle ensomme Mand et Besøg.

Den Samtale, de To havde, var nok baade bred og lang, da den gjorde dem ganske bekendt med hinanden; og fra den Tid af kom, efter Baadsmandens Sigende, „Capitainen Lidt efter Lidt til sig selv igjen,“ saa at han endogsaa en smuk Dag, da Baadsmanden havde udspeidet, at Fruen var alene, gjorde hende en Contravisit.

Samtalen var atter af den Art, man ikke fører hver Dag, der blev nok „mere grædt end leet.“ (Ida havde en Deel af det, hun vidste, fra Baadsmanden, der ikke kunde tie om denne Sag).

Fra den Tid af tog Fruen og Baadsmanden sig for, at opspore Capitainens Familie, som han var bleven fremmet for i den lange Tid, han havde været fra Hjemmet. Det var just ikke de Velstaaende, de søgte, men snarere de Trængende og blandt dem de Agtværdigste. Saaledes blev da Colinas Moder opdaget. Hun var Enke efter en Skolelærer, der var ligesaa agtværdig, som hun selv; hun havde sex Børn, og kun hundrede Rigsdaler at leve af. Tante Kollike tog selv ud til Lille Snøde, talte med Folk i Byen og siden med Enken og hele Flokken, og kom tilbage med den mest solbrændte af dem. Hun havde maaskee ogsaa taget Hensyn til, at lille Cathrine var i Alder med den afdøde Colina. Nok sagt, hun tog den lille brune Pige ved Haanden og præsenterede Capitainen hende som en Slægtning af ham, en ny Colina Erichsen.

Capitainen blev meget overrasket og meget rørt, men der skal især være bleven en rigtig Scene, da den afdøde Colinas sorte Amme kom ind og saa Pigebarnet og da

paastod i høie Udraab, at hun lignede den Skat, Døden havde berøvet dem. Det blev, som Tante havde sagt; den lille Cathrine blev hans nye Colina; Navnet fik hun strax tilligemed den Afdødes Klæder, som Sara gjorde sig en Glæde af at iføre hende. — Men han har maattet love Tante Rolife ikke at forfylde den anden Colina saaledes, som den Første. — Af Baadsmandens Yttringer har hun nemlig sluttet, at den meget begravde lille Pige, allerede var, hvad de paa Engelsk kalde et „spoiled child“.

Det synes virkelig, at hun ved sin Indflydelse har vidst at ordne det saaledes for Capitainen, at mange flere end En nu maae faae godt af hans hjærlige Sind og Hjerte. Han gaaer nu trolig Haand i Haand med Tante Rolife i hendes aabenlyse og hemmelige Foretagender. Baadsmanden har nok sin Deel i denne Forvandling af Capitainen og hans Huus, men derom taler han ikke. Derimod skal han have sagt til En og Anden: „Det er ikke nok at sige, at Capitainen igjen er bleven hvad han før var, for han har aldrig været det Menneſke, en god Kone har gjort ham til;“ dermed mener han Tante Rolife!

Der har Du Oplosningen paa Colinagaaden, og Du vil undskyldte, at jeg ikke igjen optager Ballets Detaille. Kun maa Du vide, at det endte som det begyndte paa den gemytligſte Maade, idet Capitainen tilſidſt ſatte Baadsmanden til Orgelet og ſelv opførte en Vands, han kaldte Kjøraus! — Aldrig har jeg været med til en Vands, hvor der er leet ſaameget, thi man lo i hele Huſet lige fra Salen til ned i Kjøkkenet. Alle kom jo med! Capitainen anførte Kjeden og drog os igjennem alle Bærelſer og Kringeltroge; Alle, vi mødte og ſtødte paa,

maatte følge med og gjøre Rjeden længere. Tante Røllike var den første, derpaa de sorte Tjenestefolk, og tilsidst deres Børn. De havde den hele Aften taalmodig ventet paa denne Spas; og nu hvilken Glæde! Det saae rigtignok ud, som om Capitainen havde aabnet sit Hjerte for Flere, — for os Alle. Hvilken mægtig Rjede af glade Ansigter var vi ikke! — Baadsmanden kunde ikke længere styre sig, han sprang fra Orgelet hen i Rækken, og glemte reent — at nu havde vi ingen Musik! Men saa sang vi Alle i Chor, anført af Capitainen og Tante Røllike; og de to vare næsten ligesaa overgivne som vi Andre.

„Men,“ sagde Peter, da vi nogle Dage efter endnu ikke vare færdige med at tale om Colinas Bal, „det var alligevel ikke noget rigtigt Bal, saadan i Stil, mener jeg.“

Nei, det var det maaskee ikke, men vi morede os, og det troer jeg ogsaa var, hvad man mest saae paa der, mindre paa Stilen eller Glandsen. Det sagde jeg dog ikke til Peter, men jeg saae han tænkte det selv.

